CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

DECEMBER 23/30, 1966 — Nos. 780/81 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

dit is de nacht,
waarin ons schip — voor de hoeveelste maal? —
het hart van de tijd kruist . . .
diepten, duizelingwekkend,
steigeren onder haar boeg,
ongekend, zelfs na al die eeuwen
van ontdekking —
wie eenzaam is, voelt zich vannacht verloren ,
wie wat geluk vond, warmt zich aan zijn schatten,
en wie slechts rijen oorlogsgraven ziet,
verdrinkt zich in een glas —
dit is de nacht,
die kinderen niet kunnen vatten,
(zij slapen even moeiteloos
als gisteren)
want om wat oudejaar is te verstaan,
moet je wel oud zijn,
van binnen grijs en soms
der dagen zat —
opnieuw de boodschappen van valse vrede,
opnieuw de angst: wie hoopt nog op de morgen?
opnieuw de zeeën, zwellend van gevaren —
ons schip houdt koers,
het doet geen haven aan,
vliegende hollander,
gedoemd tot zeilen . . .
maar voor wie in de storm aan dek durft staan,
zijn ogen naar God's order op de einder,
straalt er een leidstar,
sterk, lieflijk,
een glans, die het oudste hart troost,
zij spelt ons een haven voorbij alle tranen,
haar naam, in puur goud,
is Jezus.

Tini Van Ameyde

Oudejaarsdag is het einde niet

Oudejaarsdag is een week na Kerstfeest.

En dan is het jaar om.

Met Oudejaarsdag vallen de laatste overblijfselen van onze Kerstviering weg. En alles wordt weer gewoon.

Het schijnt dat de Bijbel ons daarin voorgaat. In Lukas 2 hebben wij de geschiedenis van de geboorte van de Heiland. Wij volgen Jozef en Maria op hun speurtocht voor onderdak. Wij zien de herders en horen de engelenzang. Wij maken de ontmoeting van Simeon en Anna mee en tenslotte zijn wij getuige van de vlucht naar Egypte. Er worden grote dingen gezegd, maar toch lijkt het plotseling af te breken. Jozef en Maria komen terug en gaan naar Nazareth. En de geschiedenis sterft uit.

Twaalf jaar later gaat Jezus naar de tempel en verrast hij de mensen met zijn vragen en antwoorden. Maar ook dit dooft.

Het gaat in de Bijbel al net zo als met onze Kerstviering. Wij worden in vervoering gebracht, maar dan breekt het plotseling af. Zoals Lukas 2 geïsoleerd staat, zo staat onze Kerstviering geïsoleerd. Na Lukas 2 gaat het leven gewoon door en is er van het belofte-rijke Kerstgebeuren niets over. En zo sluiten wij met Oudejaarsdag ons "season" af en gaat het leven gewoon door. Het blijde van Kerst is verdwenen, ja vooral op Oudejaarsdag. Dan zien wij nog even om. Wat is er allemaal gebeurd in het voorbijgegane jaar! Wij voelen de pijn van het scheiden van hen, die ons lief waren. Dat kan zeer smartelijk zijn. Neen, er is echt niet veel over van de blijdschap van Kerst als de kalender 31 december aanwijst.

Zoals Lukas 2 eindigt, zo eindigt het jaar.

Het begon zo goed, maar het eindigt troosteloos.

* * *

Maar lees nu toch verder!

Want na Lukas 2 volgt Lukas 3.

En in dat eerste vers van Lukas 3 staat heel duidelijk, dat het niet afgelopen was toen Jezus met zijn ouders in Nazareth ging wonen. Het moest dertig jaar duren, maar toen was het tijdstip dan ook aangebroken. Toen was Tiberias als keizer aan de macht, toen was Pilatus stadhouder over Judea, toen was Herodes viervorst over Galilea en zijn broer Philippus viervorst over Irutrea en Trachonitis, toen was Lysanius viervorst over Abilene — allemaal heidenen over Gods volk — en toen waren Annas en Kajafas met zijn tweeën hogepriester. Toen, juist toen zond God Johannes de Doper als de wegbereider van Zijn Zoon.

U ziet het verband wel. Toen dat hele Romeinse rijk tot in de puntjes georganiseerd was, toen de gehele wereld als een massaal blok was opgesteld, en toen de kerk het niet zo nauw meer nam (een hogepriester werd voor zijn leven benoemd en dat ambt kon niet over twee personen worden verdeeld), toen werd het Kerstgebeuren werkelijk effectief. O zeker, het begon maar erg nietig. Tegenover dat machtige Romeinse rijk begon Johannes de Doper als een enkeling in een woestijn. Het kan niet onopvallender. Maar hij begon! Het was niet uitgestorven aan het einde van Lukas 2. En zo kan ons Kerstvieren niet eindigen met Oudejaarsdag.

Dertig jaar heeft God gewacht tot de wereld zich tot in de perfectie had georganiseerd. Maar toen begon het ook en het is sindsdien niet meer te stuiten geweest. Van dat hele Romeinse rijk is al lang geen spaan meer over, maar de Kerk van Christus blijft groeien. En Jezus Christus vergadert maar, vergadert maar. Hen die van ons gingen, heeft Hij reeds bij Zich. En ons, die nog hier zijn roept Hij tot trouwe dienst. Want het Koninkrijk is niet meer tegen te houden. Het gaat door en het komt met kracht!

God werkt zo verschillend. Hij begon met een enkeling in een kemelsharen jas in een woestijn. Daar trok de Romeinse wereld — DE wereld van die dagen — zich maar bitter weinig van aan. En vandaag is het niet veel anders. Hier is het een weduwe, die haar nood toevertrouwt aan God en daar een neger, die zijn spiritual zingt. Hier is een man, die zijn dagelijks werk als Godsdienst gaat zien en daar een CLA vertegenwoordiger, die zijn blijmoedig getuigenis voor de radio geeft. Hier is een moeder die haar kind van Jezus vertelt en daar een schoolbestuurslid, die het bestaansrecht van het christelijk onderwijs bij de Minister bepleit. De wereld van vandaag trekt er zich bitter weinig van aan.

Maar het Koninkrijk breekt zich baan op alle fronten.

Lukas 2 was Goddank het einde niet. In Lukas 3 worden wij ingelicht over de wereldoverwinnende kracht van het evangelie.

Daarom was aan de avond van 25 december onze Kerstviering niet voorbij en breekt het seizoen niet af op Oudejaarsdag. Voor wie gelooft is de afsluiting van het jaar een stap dichter bij het moment, dat het nieuwe Jeruzalem zal neerdalen uit de hemel en God bij de mensen wonen zal.

D.F.

Beelden van en uit NEDERLAND

☆

Een bijdrage ten goede - "Trouw" op drift - De derde generatie

De professor heeft gewonnen.

Anders gezegd: minister-president Zijlstra en zijn Kabinet zijn door de Tweede Kamer niet vleugellam gelegd. Al de door hem ingediende voorstellen zijn aanvaard en zullen waarschijnlijk met minder moeite ook door de Eerste Kamer worden goedgekeurd.

Slechts bij één voorstel vielen van de Christelijke partijen "twee mannen uit de boot", d.w.z. zij stemden tegen, nl. de heren Boersma (A.R.) en Kikkert (C.H.), beiden nauw verbonden met het Christelijk Nationaal Vakverbond. Dit betrof de vervroegde invoering van de verhoging van de opcenten op de Omzetbelasting (op 1 juli 1967, inplaats van op 1 januari 1968), doch hier liep de aanneming geen gevaar, omdat ook de liberalen hun stem er aan gaven.

Het hete hangijzer was het uitstel van de verlaging van de loon- en inkomstenbelasting (van 1 jan. 1967 tot 1 juli 1967). Dank zij het feit, dat ook de C.H. fractie unaniem vóór stemde en de heren Jongeling (Geref. Politiek Verbond) en Voogd (die eerst gisteren de fractie van de Boerenpartij vaarwel zei), hun steun boden, werd dit voorstel met 77 - 71 stemmen aangenomen.

Op enkele kleine groepjes na verenigde heel de Kamer zich met de verhoging van de accijns op de benzine en de opcenten op de wegenfondsbelasting. Het uitstel van de huurverhoging vond alleen verzet bij de heren Koekoek en Harmsen van de Boerenpartij.

Aanwezig waren 148 leden van de 150. Twee leden waren op weg van ergens in Afrika naar huis, doch kwamen te laat aan om aan de stemming deel te nemen. Waren ze wel present geweest (1 P.v.d.A. en 1 Kath. Volkspartij), de uitslag zou in 78 - 72 hebben geresulteerd.

Goedgekeurd werden ook de tijdelijke verhoging op de vennootschapsbelasting en de verlaging van de loon- en inkomstenbelasting voor ongehuwden (op 1 juli 1967).

Het resultaat van dit alles is, dat de Regering over extra 750 miljoen gulden in 1967 de beschikking krijgt. Zij heeft deze nodig om de Rijksuitgaven (en die van de gemeenten) op gezonde wijze te financieren en het evenwicht in de Nederlandse economie te herstellen.

Waarom heeft de professor meer misschien dan de politicus gewonnen? Omdat prof. Zijlstra de waardevolle eigenschap bezit, de problemen haarfijn te analyseren en daarbij met een dwingende logica tot conclusies leidt, die niemand wezenlijk aantast. Ook de fractie van de Partij van de Arbeid kon niet onder de klem daarvan uitkomen, te meer niet, waar ook minister Vondeling (als minister!) in dezelfde richting werkzaam was geweest. Alleen maar, hij was bezweken uit politieke overwegingen en het waren nu de socialisten, die vanwege de politiek (met het oog op de verkiezingen), tegen stemden.

In het tweedaagse debat heeft de premier opnieuw overduidelijk gesteld, dat gedurende drie jaar de inflatie in Nederland doorwoekerde, mede tengevolge van budgetaire maatregelen der vorige Regeringen. Die inflatie moet tot stilstand komen. Voorts dient de betalingsbalanspositie gunstiger te worden beïnvloed, de lonen en prijzen dienen in de hand te worden gehouden en de dreigende werkloosheid tegengegaan.

De ingreep nu is, volgens de minister-president, een kleine ingreep, die noodzakelijk is om erger te voorkomen. Nu rijden we nog op de weg — zo constateerde hij — zijn we eenmaal in het ravijn gevallen, dan kost het ongelofelijk meer moeite om de wagen weer op gang te krijgen.

In drie maanden f300 miljoen te bezuinigen op de Rijksuitgaven, zoals de liberalen wilden, is ten enenmale onmogelijk, terwijl de argumentatie van de Partij van de Arbeid in feite neerkwam op een goedkoop: het zal vanzelf wel beter worden.

Hoewel verhoging van indirecte belastingen en uitstel van verlaging van directe belastingen voor niemand aangenaam zijn, leeft ook, gezien de persreacties, bij de grote meerderheid van ons volk o.i. de overtuiging, dat dit alles noodzakelijk is. Noodzakelijk vooral, om onzekerheid weg te nemen, de economie gezond te maken en vóór alles de geldontwaarding tot staan te brengen.

Of in het gezamenlijk optreden van de drie Christelijke partijen een voorbode mag worden gezien van een samengaan na de verkiezingen in februari 1967?

De leider van de P.v.d.A.-fractie, de heer Nederhorst, sprak zich bij herhaling uit voor een Regeringscoalitie van P.v.d.A., Kath. Volkspartij en A.R.

Ons dunkt, dat de houding van zijn fractie, thans bij deze stemming aangenomen, daarvoor weinig uitzicht biedt.

Regeren op z'n goedkoopst is een partij, die het landbelang voorop stelt, onwaardig.

Wij menen dan ook, dat het Nederlandse volk grote dank is verschuldigd aan prof. Zijlstra, die niet aarzelde ons de spiegel voor te houden en tot de werkelijkheid terug te roepen. We zouden hem gaarne langer als minister-president zien dan voor een periode van drie maanden. Niet vermoeid, wel opgelucht, zeide hij daarna. Het was een bijdrage ten goede!

• • •

Een merkwaardig bericht kwam over de radio, meldende dat het dagblad 'Trouw" maximaal een Protestants dagblad zou worden. Dit besluit viel na een samenspreking met de heer De Pous, oud-

(Vervolg op pag. 2)

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pag. 1)

minister en voorzitter van de Sociaal-Economische Raad en Dr. Schurink, eveneens van de Christelijk-Historische Unie. Dit zou betekenen, dat het laatste beetje A.R.-kleur, dat in de laatste tijd ook nog zacht-rose werd, verdwijnt en het blad dus nog minder kleur bekent.

Het is met het opinie-vormend karakter van de z.g. Christelijke dagbladen — het Friesch Dagblad uitgezonderd — toch al droevig gesteld.

Niet alleen durft men geen mening te geven, doch deze bladen verlagen zich ook tot sensatie-journalistiek.

Men noemt dat deemoedig: dienstbetoon!

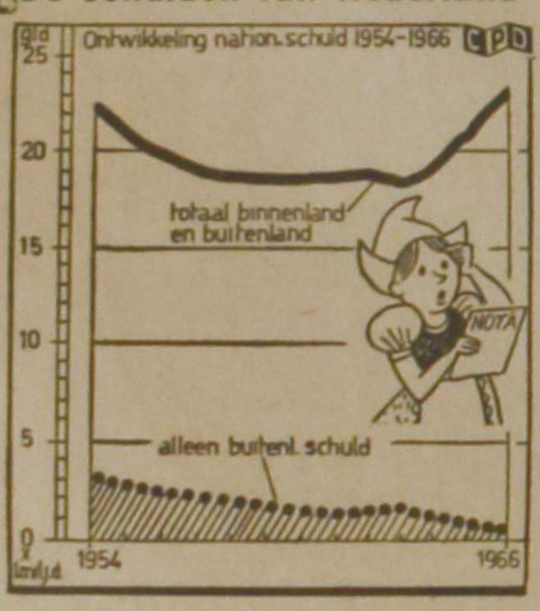
• • •

Deze dagen hoopt aan de Vrije Universiteit te promoveren in de economie, de oudste zoon van prof. De Gaay Fortman, rector-magnificus van deze universiteit. Zijn grootvader en vader verwierven beiden hun graad van Doctor in de Rechtswetenschap aan dezelfde instelling. Nu dus een vertegenwoordiger van de derde generatie.

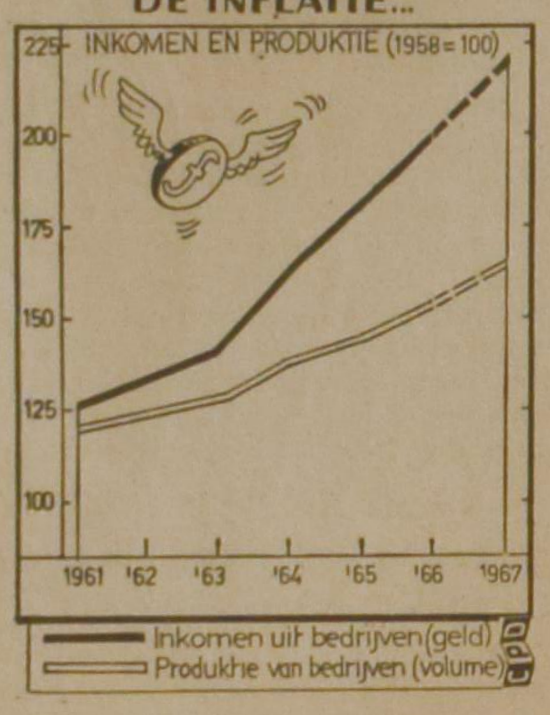
The Banner houdt haar lezers op uitnemende wijze bezig met de "geloofsdaad" van de stichting van de Vrije Universiteit. Zij werd toen door de "wetenschap" als een nachtschool afgewezen. Nu neemt zij een ereplaats in onder de instellingen van hoger onderwijs.

Cn.

De schulden van Nederland

DE INFLATIE...

IN MEMORIAM

JAN WATERINK

Maandag hoorde ik het en het liet me niet meer los.

Professor Waterink is gestorven.

Eén van de laatsten van de oude garde, dacht ik.

En ik zag ze weer voor me, mijn oude leermeesters in het oude V.U.-gebouw aan de Amsterdamse Keizersgracht onder de Westertoren.

's Maandagsmorgens startten we met prof. Grosheide, de zachtmoedige en nobele Nieuw-Testamenticus, de enige nog overlevende, die nu ook al jaren totaal is uitgeschakeld. En dan luisterden we 's middags naar de degelijke prof. Aalders, de zeer minutieuze kenner van het O.T., die ons ook preken leerde.

's Dinsdags en 's woensdags luisterden we naar de intelligente prof. Hepp, die de zware last torste van het doceren in Dogmatiek, Ethiek, Encyclopaedie en Apologetiek, een zeer bekwaam en m.i. te weinig gewaardeerd man.

En op woensdag en donderdag beluisterden we het lispelend geluid van Abraham's zoon, prof. H. H. Kuyper, grootmeester in Kerkgeschiedenis en Kerkrecht.

En dan was daar prof. Van Gelderen, gemeenzaam 'Katoentje' genoemd, een groot geleerde met een soms twinkelende humor; de dappere Oud-Testamenticus, die gedurende de hele Tweede Wereldoorlog de Joodse rabbi van Amsterdam in zijn huis verborg.

En tenslotte, op vrijdagmorgen, daar was prof. Waterink.

We noemden hem Jan Wat.

En die populaire naam toonde, dat we niet allen de diepste eerbied voor hem hadden. Hij was zelf toen nog vrij jong.

En studenten zijn soms vrij brutaal in hun opinies, ze meenden soms een graad van een te ver gedreven zucht om populair te zijn in hem te ontdekken, en in hun almanak schreven ze onder het hoofd 'Varia', dat hij gezegd zou hebben: 'Zeg maar Jan!' Dat viel toen uit de toon.

Het zou natuurlijk vrij goed in de toon gelegen hebben van Amerika en Canada.

Waterink was in elk geval een man, die dicht bij de mensen stond, hij was dominee geweest en hij vergat het nooit.

Hij kende het gewone leven en hij stond er midden in.

Hij leerde ons de kunst van catechiseren, en voorbeelden uit de praktijk rezen op in zijn geest als mussen in een grasveld.

Ik herinner me, dat hij ons duidelijk wilde maken dat we mensen moesten zijn uit één stuk. Hij vertelde het verhaal van een dominee uit N. Holland, die op zijn catechisatie zijn jongens voorhield, dat ze onder geen beding naar de bioscoop mochten gaan; maar die zelf nu en dan een slippertje maakte naar Amsterdam om daar een film te zien.

Die dominee, zo zei Waterink, had geen overwicht op zijn jongens, hoewel ze niets van zijn slippertjes wisten; maar hij had geen overwicht, omdat ze konden *voelen*, dat hij geen man uit één stuk was.

Een andere keer wees hij erop, dat hij gezien had, dat verscheidene jonge dominees hun boekenplanken vol hadden met mode-boeken. Hij noemde speciaal de boeken van de toen zeer in trek zijnde Amerikaan Stanley Jones, maar dat de werken van Kuyper en Bavinck daar ontbraken; en hij zei: 'Ken toch de grote erfenis die je hebt, en laat die niet ongebruikt liggen'.

Toch was hij het tegendeel van een traditionalist.

Hij pionierde.

Hij was de eerste Gereformeerde professor in de opvoedkunde, en hij stapte uit zijn drukke Amsterdamse domineespraktijk midden in de geweldige ontwikkeling, die deze wetenschap in onze eeuw had gemaakt, — en met een ontzaglijke ontdekkingsdrang maakte hij er wat van, hij maakte er zoveel van, dat zijn Paedagologisch Instituut een naam kreeg in Nederland.

Hij stond daarmee ook weer midden in het leven.

Hij haalde de mensen, de jongens en de kinderen, in zijn laboratorium; en hij gaf college met de proefpersonen erbij.

En hij gaf zijn wijze raad — hoewel hijzelf niet gezegend was met kinderen, schreef hij de kolommen vol van het maandblad 'Moeder', dat voor duizenden moeders een rijke zegen was, — en hij schreef zijn fijngevoelig boekje: 'Aan moeders hand tot Jezus'.

Ook ons blad 'Calvinist Contact' heeft van zijn wijsheid geprofiteerd. Vele lezers zullen zich zijn in het Engels vertaalde artikelen nog wel herinneren.

Zonder enige twijfel was niets menselijks hem vreemd, — daar zal ook wel een verhaal over te schrijven zijn, als iemand lust mocht voelen een hoofdstuk toe te voegen aan de 'Parade der Mannen Broeders'.

Maar ik gevoel die lust niet, en vandaag spreekt de plicht en het voorrecht der piëteit, die ons noopt God te danken voor deze Calvinist.

Want prof. Waterink was een Calvinist, en hij schaamde er zich niet voor.

Wat een lente was het voor het Gereformeerd leven in ons oude vaderland, toen hij met anderen aan de nog steeds levende kracht van het Calvinisme uitdrukking gaf in de twintiger jaren.

Aan de kop van het weekblad 'De Reformatie', prijkte zijn naam met die van V. Hepp, K. Schilder en C. Tazelaar.

Hoe is dat blad in die dagen gelezen, wat een verfrissende leiding gaf het, en wat een tragiek in de daarop volgende toespitsingen en conflicten.

Maar ook over deze conflicten wil ik niet schrijven, hoewel de vraag blijft pijnigen: 'Had het niet anders gekund?', want Klaas Schilder was een Calvinist; en ook Jan Waterink was een Calvinist.

Hij was een Calvinist: in het laatste deel van zijn grote werk: *Inleiding tot de theoretische paedagogie*, schreef hij zijn 'Ten Besluite'.

En daarin lees ik de woorden: 'Wie bij zijn wetenschappelijke arbeid uitgaat van het geloof in de openbaring Gods en wie heel de opvoeding toegespitst ziet op het vormen van de mens tot dienaar Gods, komt voor andere vraagstukken te staan dan hij voor wie de opvoeding enkel een probleem is van de vorming van mensen tot figuren, die in de tussen-menselijke relaties van dit leven zo goed mogelijk aan een doel moeten beantwoorden, en verder niets.'

En dan volgen prachtige woorden over de perspectieven, die het Christelijk geloof opent. Tot het laatst van zijn leven bleef prof. Waterink een geharnast strijder voor het goed recht van de Christelijke School.

Toen hij al zeventig was, schreef hij zijn: *En toch de Christelijke School.* Hij wees daarin met droefenis op het feit, 'dat wij vandaag mensen kunnen ontmoeten, van wie wij naar de aard der liefde mogen geloven, dat zij de Schrift aanvaarden als het Woord van God en Jezus Christus als hun Zaligmaker en Heer, en die toch welbewust hun kinderen naar de openbare school zenden en tégen de christelijke, en vóór de openbare school het pleit voeren'.

In verband daarmee wees hij op de schadelijke invloed van de theologie van Karl Barth, en zijn laatste woord was: 'Hier is niet alleen maar een school in het geding, — het gaat hier om een belijdenis. Het gaat hier om de verhouding van God tot Zijn wereld; om het karakter van zonde en genade; het gaat hier ook om de betekenis van Verbond en roeping. Ja het gaat ook om datgene, wat naar onze diepste overtuiging het kruis van Christus betekent voor de verlossing en zaligheid van zondaren. En daarmee gaat het dan ook om de plaats van Gods Kerk in de wereld.'

Dat zijn behartigenswaardige woorden, ook voor onze situatie, en God heeft prof. Waterink gebruikt als een goed instrument.

En nu is hij niet meer.

Maar wij gedenken ook deze voorganger, die het Woord Gods tot ons gesproken heeft, en we eren zijn nagedachtenis.

L. Praamsma

Aanvulling

Een onzer lezers maakt ons er op attent, dat in het "In Memoriam" voor Professor Waterink een kleinigheid over het hoofd is gezien. Zutphen was niet zijn eerste, maar zijn tweede gemeente. Hij werd voor het eerst in het ambt bevestigd in mei 1914 in Appelscha. In februari 1917 verhuisde hij naar Zutphen.

Wij zijn onze lezer dankbaar voor de correctie.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

. . . and psalm hundred and fifty

The book of psalms is indisputably one of the most favourite books of the Bible. Perhaps this is so because the various psalms resemble our lives: our ups and downs, our spiritual moods and our 'life situation.' Therefore many favour one particular psalm, which, for instance in case of prolonged sickness, applies to their life. Some, whose faith is frequently assailed with doubt, may turn to psalm 73. Others, who are wrestling with bosom sins, may gain spiritual strength from the words of psalm 51.

Though favouring a special psalm is permissible, we should listen to the *entire* book of psalms, which includes psalm 150.

The book of psalms consists of five smaller books (1-41; 42-72; 73-89; 90-106; 107-150) as you perhaps have noticed when you read the book of psalms. The first four of these booklets conclude with the phrase "Blessed be the Lord God of Israel from everlasting to everlasting," which the 'composers' of the booklets must have added to the last psalm of the booklet. Finally someone — Nehemiah, Zecharia or any other unknown composer — has combined the five booklets into the book of psalms, which closes with a psalm entirely tuned to the praise of God. With the arrangement of the booklets the composer seems to say that whatever psalm we may sing to expresss our feelings, the exaltation of God should be an essential and final part of our life. For a life wherein God is not exalted cannot be called a Christian life! This does not indicate that at the end of 1966 we should only sing songs of praise, as if we must cover up the failures we count and the losses we have suffered with the words of psalm 150. The Bible does not teach us that a Christian should not mourn over the loss of a beloved one or wrestle with insolvable questions. Christ Himself wept when Lazarus died and God will put our tears in His bottle.

When reviewing the events of the whithering year we may cry to God, but not with omitting psalm 150. Is it possible to sing psalm 150 whatever the circumstances of our life will be?

The psalmists could, for they knew that *God was present.*

Moreover, He who bears witness jointly with our spirit that we are God's children and who sustains the prayers of the bride concerning the coming of the Bridegroom, will also kindle our faith, so that, despite sorrow and losses, we will sing psalm 150.

Inguinal Hernia

by Dr. J. Van Belle

Repeatedly little boys are brought to the Emergency Departments, because they vomit and cry all the time. Often a mass can be found in the right, sometimes in the left groin. When the mass cannot be reduced completely the child will need an operation right away. Often the mother can tell the doctor that she has noticed a lump in this area off and on for a long time, but it would always disappear again so she did not bother to get it checked up. The mass is called an inguinal hernia. When your child has one the doctor should be told about it.

What is an inguinal hernia?

The first word (inguinal) can be explained very simply. Inguinal simply refers to the area of the groin, the area where the hernia can be found. Now we are left with the word hernia. Due to a birth defect, there may be a very weak point or even a hole in the wall of the abdominal cavity in the region of the groin. When the pressure inside the abdomen increases, (and this for example happens when the child cries or coughs) the gut, the stomach, the spleen or anything that is found within the abdomen can protrude through the defect — this is called a hernia. What we will see or find is a mass in the groin. Usually it is found for the first time when the child gets a little older and becomes more active (2 or 3 months of age) and not immediately at birth. Often the lump disappears promptly when the child becomes quiet again. However, when the mother does notice a mass off and on in the groin it is important that the doctor is told about it. These hernia's should be operated on, the opening must be closed off.

Why, will you ask? What could happen if we would just leave it? Sooner or later a piece of bowel may get caught in the defect and the lump will not just disappear by itself. Than it will become impossible for the contents of the bowel to pass on, i.e. there is an obstruction of the intestinal tract. The child will become sick and start to vomit; with time it will become sicker and sicker; eventually, if nothing is done, it could die. Sometimes the mass can still be reduced by hand, but when the lump has been there for several hours this is often impossible. The hernia has become what is called incarcerated — one is unable to bring the piece of bowel or whatever is caught in the defect back into the abdomen without operating. The operation should be done right away. The bowel must be replaced and the hernia repaired. You will understand that to operate on such a sick child is much more difficult and also more dangerous that to operate on a healthy child.

In January 1963 Drs. G. A. Farrow and S. Thomson gave a report out from the Hospital for Sick Children in Toronto. Here they review 2566 infants and children who were operated on for an inguinal hernia. In their opinion (and considering the large number just mentioned they ought to know it) this operation is a very straightforward procedure, which never should be delayed when trained surgeons and anaesthetics are available. The dangers of an incarncerated hernia are too great. (The reported incidence of all inguinal hernia's varies between 5 to 14%.) When the infant is otherwise normal and is gaining weight the age is certainly not a contra-indication.

Some parents believe that the hernia will get well naturally. They will ask for trusses, but these are no good. They certainly will not cure the hernia and they might exert abnormal pressure on other such vital organs as the testicles. These parents must be convinced that the child will not simply grow out of it.

Other parents have heard rumours about severe infections that are apt to follow the surgery. Again this is not true. It is a simple operation and there is no greater possibility of infection than in any other operation. Infants and children are not the only ones who have inguinal hernia's. It may be that the hernia is only noticed in adult life. Men who have to lift heavy objects may suddenly feel pain and a dragging sensation in their groin. Lifting (just as coughing and crying) increases the pressure within the abdomen. Also adults who do notice a lump in their groin off and on, should get it checked up and and if it is a hernia have it mended. In adults the same complications can arise as in the young child. Also for them it counts that in the healthy person the operation is a very simple one and that complications mainly arise in the sick cases. If need be the operation can be performed under a local anaesthetic. This may be important for older people or those with heart trouble, who can not stand a general anaesthetic so well.

In Summary: Whenever an inguinal hernia is found it should be fixed up if at all possible. Age is no contra-indication. The very young as well as the very old can be operated upon. When complications do arise the operation becomes imperative and in such cases it becomes more dangerous as well.

References: Canadian Medical Journal, Jan. '63; Canadian Journal of Surgery, Jan. '63.

God with us

Come, ye people, be astonished!
See how God is reconciled!
See His plans of love accomplished!
See His gift, this newborn child!
See the Mighty, weak and tender!
See the Word eternal mute!
See the Sovereign without splendour!
See the Fulness destitute!
The Beloved whom we covet,
Nameless and of no repute!

See how men, with care attending,
Wrap Him up in swaddling bands,
Who, the host of heaven transcending,
Has the whole world in His hands.
See they lay Him in a manger,
Heaven's Counsel, wisdom's Well,
In this world a nameless stranger,
God with us, Immanuel.
See how tender, our Defender,
In whom powers of love excel.

O Lord Jesus, God, yet lowly,
Who assumed this poverty,
Grant that my desire be holy,
Make me rich alone in Thee.
Infant frail invigorate me;
Comfort me through Thy distress;
Through Thy gloom illuminate me;
Through Thy burden give me breath.
Give me gladness through Thy sadness;
And revive me through Thy death.

Poet unknown.

Translated from Dutch: K. Hart.

Ottawa Report

by Herman Jonker

THE DEFENCE CONTROVERSY — 1

In late 1964 the "White Paper on Defence" was tabled by the Liberal Government's Defence Minister Paul Hellyer, introducing a far-reaching change in Canadian defence policy. The public outcry it evoked, and the open discussions that followed, completely ignored the major issues underlying the change; they simply (in most cases) followed a path strewn with touchy emotional obstacles.

In view of the fact that the international situation is full of wars and rumours of wars, a refreshening of Canadian defence policy is of interest. What follows is the writer's summary of the contents of the 1964 White Paper; it is a summary of the present Liberal Government's defence policy which has led to the controversy over unification and integration of the armed forces.

THE WHITE PAPER —

Since defence policy is intricately related to foreign policy, the objectives of Canadian defence policy are in part determined by our foreign policy. These objectives are as follows: i) "to preserve the peace by supporting collective defence measures, ii) "to support Canadian foreign policy, including that arising out of our participation in international organizations, and iii) to provide for the protection and surveillance of our territory, our air-space, and our coastal waters".

Through our historical committment to the United Nations, NATO, and the North American Defence Agreement (NORAD), four methods of achieving our defence objectives have developed. These are: a) "Collective Measures for the maintenance of peace and security, as in the U.N. charter, b) "Collective Defence as embodied in NATO, c) "Partnership with the United States, in the defence of North America, and d) "National Measures to discharge responsibility for the security and protection of Canada". These measures have gradually developed since 1945, and have proved to be the most efficient for our Canadian defence purposes.

CANADIAN DEFENCE CONTRIBUTION —

"The range of potential conflict extends from the possibility of all-out thermonuclear war, through large-scale limited war, to insurrection, guerilla activity, and political upheaval. Of these . . . , nuclear and major non-nuclear war are the least likely provided the balance of power is maintained" between East and West. The contribution Canada can make to the putting off of war is limited by the size of our human and material resources.

Thus Canada has chosen not to become a nuclear power. Since Canada can do little to deter war by herself, our country must work in co-operation with International Organizations.

For NATO, our forces must be as flexible as possible, to permit them being placed where they can be used for "a variety of peacekeeping activities". For our own domestic defence, we can "rely on the active support of the United States", since a threat to Canada is a threat to North America as a whole. For the United Nations, our forces can be used for peace-keeping operations. Since "the success of UN peace-keeping operations may depend on the speed with which they can be established on the ground", our forces must be mobile.

ORGANIZATION OF THE FORCES —

Having decided how our Canadian forces should be employed and what our defence policy will be for the next decades, we are in the position to discuss how our defence forces should be organized, so that they can best fulfill their varied roles.

The defence forces of Western countries have followed "the historical division into three separate services, reflecting the traditional distinction drawn between the sea battle, the land battle", and the air battle. Combined operations however, "have become commonplace, and the services have found a growing area of overlap in the tasks with which they are charged". Prior to the publication of the White Paper, co-ordination between the three services was attained by the Chiefs of Staff Committee — a committee of three man, each representing one of he three services. Any co-ordinated defence effort required the unanimous consent of all three Chiefs of Staff; experience, however, has shown that unanimous efforts were few.

To solve the problem, the Government feels that a single command structure must be established. Besides making this structure more effective, this change will eliminate unnecessary duplication and overhead, thereby reducing operational costs.

Thus, "following the most careful and thoughtful consideration, the government has decided that there is only one adequate solution. It is the unification of the Armed Forces of Canada under a single Chief of Defence Staff and a single Defence Staff. This will be the first step toward a single unified defence force for Canada".

Besides these changes, "no attempt will be made to set up a theoretical establishment to replace the existing one, nor will the details (of the plan) be prescribed in advance".

CONCLUSION —

Two conclusions can be drawn from the summary of the White Paper on Defence (above). One, that the Canadian Armed forces and our defence policy is geared to peace-keeping operations and combined efforts through International Organizations. Two, that the outline of the manner in which integration of the Armed Forces is to be achieved, is surprisingly vague. Both of these points have come under fire in the controversy over unification. In the next article we will hear more about the controversy.

H. R. Jonker.

Reformed Association in France Seeks to Establish Chair of Calvinistic Studies

The Equipe des Réformés de l'Alliance Evangélique, an association of Reformed members of the Evangelical Alliance of France, has announced recently a campaign to establish a chair of Calvinistic Studies at the Protestant Faculty of Theology in Paris. The Association works in conjunction with the Calvinistic Society of France and includes members of the Reformed Church of France, of the Independent Reformed Evangelical Church and of the National Protestant church of Geneva.

The Rev. F. Gonin, secretary of the Association, stated that the Association evidences a Reformed character and is drawing support from many both in France and other countries who are concerned that the Reformed churches turn with 'every wind of doctrine' and are influenced by Romish propaganda and the new theology which rejects the authority of the Scriptures.

Besides seeking to establish the chair of Calvinistic studies, the Association would like to develop a program of evangelism in France on an authentically Reformed and evangelical basis. Plans for such an endeavour have already been drafted.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

Immigration Committee for Canada

It had its beginning at the Christian Reformed Synod of 1946. A number of alert members of the church saw a new wave of immigration from Holland come into Canada. The Second World War was now over; a number of people wanted to leave; Canada was wide open for newcomers; these members in Canada were sure that a large number of our Reformed brethren in the Netherlands would want to come over to live here. A few had already come; they were confident there would be many more. That would afford an opportunity to help our brothers coming here and at the same time to strengthen the Church in Canada.

In consistory meetings the matter was discussed. What must be done? This must not be left to local churches: that would result in confusion and inefficiency. There would have to be some central committee, with a secretary and a bureau of information. This would entail considerable expense. Who would pay for this? Surely not the few small churches in Canada. Evidently the denomination would have to take this up.

It was the Home Missions Committee of the Christian Reformed Church which alerted by the Canada brothers, brought it to the synod of 1946, and suggested that it appoint a committee of able men in Canada, which, together with the Home Missionary at large, should be the Committee of Immigration. This committee was to provide information and guidance to immigrants from the Netherlands (Acts 1946, pp. 342-3).

This was put into the hands of an advisory committee which proposed that synod appoint a committee of six together with the Missionary-at-large; that the work should be done under the supervision of the Home Missions Committee; that the six men should be from the Classes Grand Rapids East, Minnesota and Pacific (which were closest related to the immigration) and that the Home Missions Committee should regulate the work. Synod so decided (Acts 1946, pp. 23-4).

In later years the question was at times raised whether it was proper for the church to do this work of immigration. We distinguish between the church as an organism and the church as an organization or institute. The first indicates the whole of Christian believers as members of Christ in their organic relation of life to Him as the Head of the body and to one another as members; the second refers to this body in organized form under the leadership of ministers, elders and deacons. When in response to the preaching of Paul, for instance, men and women believed in Jesus Christ, confessed their faith and received Christian baptism, the church as an organism became a reality in that particular place; when among them elders and deacons were chosen they became an instituted church. It works that way today, for instance, in Home Missions and in the work of the Gospel among Gentiles. The work of the church as an organism is for the members to work for the welfare of the body in whatever way possible, as the Heidelberg Catechism explains when it dwells on the meaning of the communion of saints. The work of the instituted church is to preach the Gospel and administer the sacraments for the upbuilding of the church; to maintain proper order and discipline, to care for the poor, and to bring the Gospel to those around it. Does the administration of an immigration program to bring Christians from one country and communion into another land and communion, come under this? Strictly speaking not. That would seem rather to belong to the initiative of Christians among one another. But if there is no body of Christians to do this and there appears to be no possibility of an organization to undertake it, then what? Then, it has generally been accepted among us, it is proper for the organized church to attend to it, rather than let the welfare of Christians suffer in the interest of a distinction which after all is not an absolute rule. There is no indication that the synod of 1946 faced this question; if it had been raised that would have been the answer. So the synod decided to have the Committee for Immigration.

The six men appointed on this committee were the Rev. Peter Hoekstra, Mr. Kool, Mr. Jacob Uitvlugt, the Rev. A. Disselkoen, Mr. J. Wyenberg, and Mr. Ben De Jong, together with the Home Missionary at Large the Rev. J. M. Vande Kieft (Acts 1946, p. 112). Very soon changes had to be made: two of the six could not see their way clear to accept the appointment. The Synodical Committee, which is authorized to act in such matters when synod is not in session, appointed in their place Messrs. J. Vander Vliet and J. Vellinga. Naturally, as the years rolled on new faces appeared from time to time. The committee has functioned through these last twenty years, and is still intact ready for a possible new increased immigration. Who all served on it in these years does not seem to me to be important: they have made their contributions and that is good enough.

But two men stand out who served throughout the twenty years and I believe are entitled to some further comment.

The Rev. Peter J. Hoekstra in 1946 was appointed president of this committee and serves in that capacity to this day. In 1927 he began his work in Canada as a home missionary in Vancouver, B.C. With the exception of eight years spent in Duval, Washington, his entire ministry until his retirement in 1962 was given to western Canada. He knew Canada better than any other minister among us. His appointment as head of the committee was a natural one. With great knowledge of immigrant life, with a broad acquaintance with immigration officials and railroad leaders, with intimate understanding especially of life in western Canada, with fairness, firmness and congeniality he guided the Committee for Immigration through these important years. His leadership was undisputed and highly appreciated. His dedication to the work was complete. On August 10, 1966, at the home of the Dutch Vice-Consul, Mr. H. J. Roessingh in Calgary, the "Olivier van Noort Medal" was presented to him by the Board of the Netherlands Immigration Fund, authorized by the minister of Social Affairs and Public Health. The presentation was honoured by the presence of two immigration authorities from the Netherland (Church and Nation, Sept. 6, 1966). This recognition appears well deserved.

Mr. John Vander Vliet from the beginning was the secretary-treasurer of the committee and still serves. By personal endowment, by training, and experience in education in the Netherlands, and by thorough acquaintance with life in both Canada and the Netherlands, he was well qualified for this work. He had a good command of both the English and the Dutch language. He was correct, efficient, devoted with enthusiasm to this great work. He was in constant touch with immigration authorities in the Netherlands and Canada. Names of immigrating families were sent from the Netherlands to him, and by him passed on to the fieldman and the home missionaries. He kept accurate records. He organized meetings of the Committee, used part of his time in doing field work, made trips to the Netherlands and addressed meetings and met with authorities, all in behalf of more people to come here. His home as 304 Dundas St. W., Trenton, Ontario was a beehive of activity. Those who worked with him know how well the work was done. We thank God also for this able and devoted servant provided just when he was needed.

The work of this Committee was varied: Try to keep informed as to who were coming, meet them if possible upon arrival at the dock or stations, keep in touch with Canadian authorities as to regulations for immigration, confer with railroad officials as to transportation, be on the lookout for possible places for immigrants, help them when difficulties arose, and whatever might promote the welfare of these our new members.

When immigration was in full swing the Committee met twice a year, once in the west in such places as Vancouver, Edmonton, Calgary, Winnipeg, and once in the east in such cities as London, Toronto, Hamilton, Montreal. These meetings lasted about three days. The fieldmen in the district were invited to be present. Immigration and railroad officals were invited for interviews. All this made for good understanding, for a broader grasp of things, for more efficient work. Withal a close relationship with the Home Missions Committee was maintained. By the grace of God much valuable work was done. It is well that this body is kept intact, for there are signs that its services may again be needed when an increased number of immigrants may be coming.

Niagara & District Christian Hockey League

	G	W	L	T	F	A	Pts.
St. Catharines	9	6	2	1	48	20	13
Hamilton	9	6	3	0	37	22	12
Brantford	9	5	3	1	28	26	11
Beamsville	9	0	9	0	13	57	0

Top Scorers in the League

John Bergsma, St. Catharines	29
John Ludwig, Hamilton	16
Frank Buwalda, Hamilton	13
Paul VanWingerden, St. Catharines	12
Jerry Teeuwsen, St. Catharines	11
George Dykstra, St. Catharines	11
Bill Colyn, St. Catharines	11
Bill Schilthuis, Hamilton	11

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE OCTOBER LADDER

Names	Problems Points 224	225	226	227	Sub Total	Previous Total	TOTAL
	5	2	3	2	12		
M. DeJong, (III), Stirling, Ont.	2	2	3	2	9	55	64
H. Rombach, Toronto, Ont.	2	2	2	2	8	54	62
H. Hengeveld, (I), Woodville, Ont.	2	2	—	—	4	52	56
A. Guillaume, (V), Edmonton, Alta.	3	2	3	2	10	38	48
J. Kloosterman, Peterborough, Ont.	0	0	1	0	1	42	43
E. H. Langendoen, (I), St. Catharines, Ont.	—	—	2	0	2	36	38
W. F. Stokdijk, (II), Old Barns, N.S.	—	0	—	—	0	37	37
S. Boonstra, Willowdale, Ont.	—	2	—	2	4	30	34
R. Bouma, (II) Bellville, Ont.	1	2	2	2	7	26	33
T. P. Palmer, (I), Gr. Rapids, Mich. USA	2	2	2	2	8	21	29
W. Triemstra, (I), Ottawa, Ont.	0	2	1	0	3	25	28
H. Amsinga, (II), Hay, Ont.	2	2	3	2	9	10	19
T. VanHardeveld, Calgary, Alta.	0	0	0	2	2	12	14

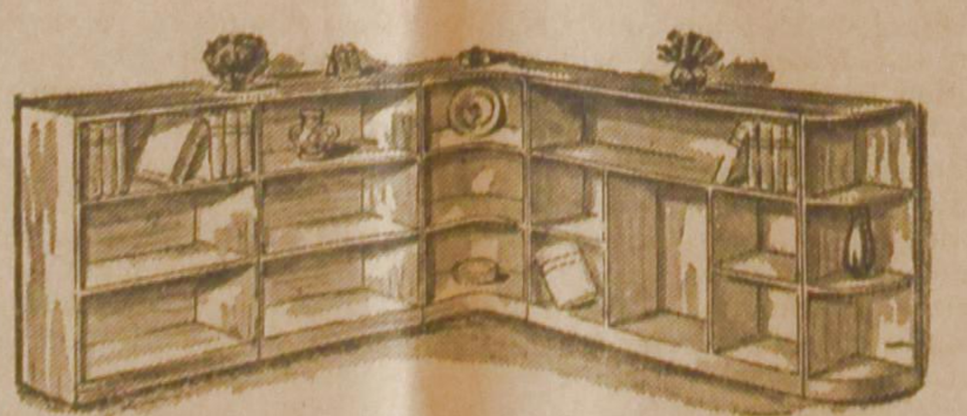
REMARKS

The last ladder we publish in 1966 is the dullest one of this year: no winners, no newcomers, no very low ones either. Seemingly it will stay that way for the time being. The sub-totals prove that the problems were not too easy. Probably No. 224 was the most difficult one. Fortunately I got several letters which told me that the writers had enjoyed the problems so very much. This is just what this corner wants to offer: real enjoyment to those who dare to wage the hard climb on the ladder. I think Gelett Burgess was right when he was hoping to enjoy "not the quarry but the chase, not the laurel but the race, not the hazard" (our points?) "but the play". That is why we keep on this contest, also in 1967.

TASTES BETTER, HE CLAIMS—Dr. Shigemi Honma of the department of horticulture at Michigan State University in East Lansing holds two heads of cauliflower, the lower one being the conventional white, the one on top being green. He says it took him eight years to develop the green one which, he claims, tastes better and has less odor.

FROM THE BOOKSHELF

"HYMNS FOR YOUTH",

published by Wm. B. Eerdmans publishing Co., Grand Rapids, Mich.

The undersigned has been asked to evaluate the new book "Hymns for Youth". I would like to do this under two main headings.

Format:

1. It is striking in many ways. I like the symbols shown, along with the short summary of its meaning.
2. The modern art is colourful, and perhaps most meaningful to those who appreciate modern art. Those who do not appreciate modern art, including myself, would prefer a more realistic picture or painting.
3. Hymn books do not usually contain coloured pictures. If colour is to be included, I would wish that some of the symbols were done in colour.
4. The printing is large and easy to read.

Choice of Selections:

1. There is a wide selection of topics as a glance at the table of contents reveals.
2. There is little repetition of songs already found in hymnals which are in wide use in our circles. This may or may not be a good thing, depending upon the one using the book. For myself, I would like some of the old "stand-bys" included.
3. The selections are chosen largely from the 1500-1600's. There is perhaps little doubt that this is good music, especially from the point of view of the musicologist, or one who has studied extensively in this area. However, I am afraid that many of our people, including myself, do not fully appreciate such a superabundance of music of this period, to the exclusion of other types.
4. The evangelistic type of gospel songs is noticeably missing. It seems that there are many who frown on this so-called emotional music. But are we wise in trying to withhold this music from our youth? Are we not trying to substitute an intellectual type of music, which is most certainly fine music, which does not touch them? When do we hear them singing these tunes? Outside of church they turn to jazz, rock and roll, and pop tunes which have emotional appeal and galore.
5. In view of sentiments expressed above, I feel that the title, *Hymns for Youth* is not well-chosen. I feel that much of the music has been chosen by a musicologist for a musicologist. Many of the songs, rather than being chosen because of their singability, are rather difficult because of all the passing tones involved.

I hope that the reader will not get the impression from the foregoing that there is no place for this book. There is, but it seems that this book will be better suited for a choir, than for normal use in the school classroom. I like the varied scorings, from the one line canons, two and three part, as well as the full four voices.

I plan to use the book where possible, and time and usage of this book may alter my thinking to some extent. However, I wish the compilers had included some of the more warm, and emotional songs.

Joseph Van Beek

Emergency Operations at Florence's Picture Hospital

Nearly 900 works of art of outstanding importance, including over 400 canvases and 220 panel paintings, as well as frescoes, sculptures, carvings and illuminated manuscripts, were destroyed or badly damaged during the recent floods in Florence.

Priority is being given to saving the many painted surfaces which are still more or less intact but are in great danger of further deterioration. An emergency "picture hospital" has been set up in the Orangery of the Boboli Gardens, behind the Pitti Palace. Here experts are engaged in drying carvings and wooden panels (this will take several months), and in the delicate work of transferring paintings to be a new base.

This is necessary because mediaeval panels were usually prepared for painting with a ground of gesso (plaster mixed with size). In many cases the water has caused the gesso to swell and decompose, and it is a matter of extreme urgency to fix the painted surface by spraying it with a special resin and covering it with thin absorbent Japan paper.

On 16 November the Italian Government appealed to Unesco for a quantity of the special acrylic resin badly needed in Florence for this work. Two days later, 200 aerosol bombs of the resin, paid for by a gift of $2,000 raised by the Unesco Centrum of the Netherlands, were sent off from Unesco headquarters in Paris to Florence.

There is also an urgent need for a special type of rag blotting paper to help dry out the parchments and illuminated manuscripts rescued from the flood-waters. Following an appeal from Unesco, a factory in Germany specializing in the manufacture of this type of paper agreed to switch its current production from newsprint to the absorbent paper, and it has been turning out 200 tons a day since November 18 to cover possible needs.

(Unesco Features)

ZUID-AMERIKA

Een vulkaan die op uitbarsten staat

❷

DE MILITAIRE MACHT

Een van de oorzaken waarom regeringen in de zuid-amerikaanse landen herhaaldelijk van president veranderen is de rol die het leger in deze landen speelt. De laatste jaren komt hierin gelukkig verandering, maar zoals ook uit de laatste berichten over Brazilië blijkt, heeft het leger nog heel wat in de melk te brokkelen. De situatie is in elk land weer verschillend. In Mexico b.v. heeft het militaire regiem afgedaan, maar in vele andere landen beheersen de militaire gezagvoerders toch nog het politieke toneel.

DE ONTWIKKELING VAN DE MILITAIRE MACHT

Het is niet geheel onbegrijpelijk, dat het leger in de zuid-amerikaanse landen een grote invloed uitoefent. Gezien de geschiedenis van de zuid-amerikaanse vrijheidsoorlog is het enigszins verklaarbaar. Trouwens tijdens de spaanse overheersing heeft het leger reeds een voet aan de grond gekregen. De spaanse koning Karel III had in 1760 een leger opgebouwd om zijn koloniale onderdanen onder de duim te houden.

De creolen (de blanke bevolking) werd door het in dienst treden een kans geboden om zich maatschappelijk te verbeteren. Dit vooruitzicht trok velen van de jongeren wel aan. Aangezien alleen de élite van de creolen in aanmerking kwam voor een officiersbaantje, begonnen zij zich langzamerhand met de 'upperclass' te vergelijken. De beroepsmilitair was iemand waar men tegen op zag. Het gevolg was dat bij het leger, en vooral de staf, de gedachte post vatte onmisbaar te zijn.

Gedurende de onafhankelijkheidsoorlogen kwam hieraan een einde, want toen bestond het leger voornamelijk uit vrijwilligers, mensen van alle lagen van de maatschappij, die de strijd aanbonden tegen de Spaanse overheersing.

Het leger behield echter haar reputatie. Nu werden de soldaten bejubeld als de oorlogshelden die Zuid-Amerika de vrijheid had geschonken. Toen in 1825 de onafhankelijkheid was verkregen en de centrale regering, die voornamelijk werd uitgeoefend door de spaanse koning, niet meer bestond, moest er naar een andere 'leider' worden omgezien. Een regering zoals wij die kennen was er nagenoeg niet. De afstanden waren te groot en bovendien zou dit op een onderlinge ruzie uitlopen, aangezien plaatselijke 'autoriteiten' zich nooit zouden onderwerpen aan een centrale regering. Dit is waarschijnlijk een van de grootste moeilijkheden in Zuid-Amerika. De politiek draait bijna uitsluitend om één persoon, die wordt bijgestaan door zijn vrienden. Het volk zelf is niet in staat om aan politiek te doen. Trouwens de mentaliteit van het volk is om een leider te vereren. Men is er aan gewoon geraakt om te steunen op een 'macht', hetzij de caudillo of de groot-grondbezitter, hetzij de militaire macht of de R.K. kerk. Daarom slagen de leiders er ook steeds weer in zichzelf te verrijken en anderen te commanderen. Het individualisme viert in een dergelijke maatschappij hoogtij.

Dat gebeurde dan ook nadat Zuid-Amerika haar onafhankelijkheid had verkregen. De lagere klasse creolen verdrong degenen die gedurende de onafhankelijksstrijd leiding hadden gegeven, zoals Simón Bolivar en José de San Martin, en werden heer en meester. Zij wilden niet weer terug naar hun vroegere staat om als peonen (knechten) voor hun heren op het land te werken. Aanvoerders (gaudillo's) konden altijd wel aanhangers vinden en het gevolg was dat de ene revolutie de andere opvolgde, waarin de caudillo's elkaar bestreden om de macht in handen te krijgen. In de jaren 1825—1914 vonden er in de zuid-amerikaanse republieken 115 revoluties plaats en nog veel meer revoluties die de kop in werden gedrukt. Het volk als zodanig was hierbij nauwelijks betrokken. Het was een strijd tussen de caudillo's en hun legers. Zo'n caudillo oefende zowel de hoogste militaire als de voornaamste politieke functie uit. Het volk werd er niet veel beter van, want sociale verbeteringen, ondanks de schoonklinkende beloften, werden niet vervuld. Op politiek gebied waren deze caudillo's trouwens ook niet bekwaam genoeg om het land te regeren.

Vanaf 1850 kwam er langzamerhand een andere geest onder de zuid-amerikaanse landen. Men werd eindelijk al dit onderlinge gevecht beu. Het nationalisme stak haar kop op. Vooral toen de zuid-amerikaanse landen zagen dat er door de ontwikkeling van de industrie winst kon worden gemaakt, legde men zich toe op de ontwikkeling van de industrie. De techniek offerde immers zoveel kansen om de industrie te doen opleven, zodat het bij hen vaststond, dat Zuid-Amerika een industrieel werelddeel zou worden. om zodoende een rol in de wereld te spelen.

De militaire machtvoerders hadden van industrie en techniek weinig begrip. Hun invloed nam daarom zienderogen af, temeer daar de bevolking genoeg had van de roofzuchtige militaire benden. De militaire machthebbers begrepen zelf echter heel goed dat zij zich moesten aanpassen. Ook zij droomden van de technische wonderen — maar dan op militair gebied. Het leger moest worden vernieuwd en aangepast aan de nieuwe tijd. Duitse, italiaanse en franse militaire deskundigen werden aangetrokken om de zuid-amerikaanse soldaten te leren hoe een leger er behoorde uit te zien. Vooral de duitsers kregen grote invloed. Een zekere kapitein Koerner werd later zelfs generaal in het Chileense leger.

Het leger was dus paraat. Helemaal overbodig was het ook niet, want bij industriële uitbreiding behoorde ook uitbreiding van het grondgebied. Vandaar dat burenoorlogen ontstonden, b.v. Peru—Bolivia 1879—'83. Burgeroorlogen kwamen eveneens herhaaldelijk voor (Chili 1886). Deze oorlogen kostten veel geld. Soms 20—30% van het nationale inkomen was hiermee gemoeid, terwijl het geld nodig voor de economische en industriële ontwikkeling moest worden gebruikt. Iemand moest nu toch de macht in handen nemen. Wie kwamen hiervoor in aanmerking? De militaire machthebbers waren geen bekwame politieke leiders. De intellectuelen filosofeerden te veel en losten de problemen niet op. Het volk interesseerde zich niet voor de politiek. De massa en de vakverenigingen werden trouwens door de bestaande leiders en de kerk niet geduld.

De militaire macht wenste een 'regering' met gezag en een regeringsvorm waarin zij hun bureaucratische levenswijze konden uitleven. De militairen steunden dus de oligarchie, die er op uit was de status quo te handhaven.

De economische crisis van 1930—'40 deed de economische plannen helemaal op niets uitlopen. De landen bleven grotendeels arm en onontwikkeld. Ook de civiele regering was meestal niet in staat de rust te handhaven. Want ook hier was het teveel een éénhoofdige regering. Zodra de leider niet in staat was orde op zaken te stellen werd hij door het leger verdreven en door een andere president vervangen. Soms nam het leger zelf het heft in handen en vormde zij de regering. In sommige landen waren (zijn) de ministers van economische zaken militaire leiders!

Een dergelijke situatie komt, zoals men kan begrijpen, Zuid-Amerika niet ten goede.

DE HEDENDAAGSE SITUATIE

Men kan onmogelijk alle landen over één kam scheren, maar men zal onderscheid moeten maken tussen drie groepen, om iets van de hedendaagse situatie te begrijpen.

1. **Landen waar de militaire macht de regering vormt.**

Men vindt deze situatie voornamelijk in de minder ontwikkelde, kleinere landen. In deze landen is het tot dusver nog mogelijk dat caudillo's de lakens uitdelen. In vele gevallen wordt zo'n land door een familie-regering geregeerd, zoals dit voorheen b.v. in Cuba het geval was. Toch is dit regeringssysteem de laatste tientallen jaren sterk afgenomen.

2. **Landen waar de militaire gezagvoerders het regeringsbeleid bepalen.**

Dit vindt men nog in vele landen zo. Brazilië is hiervan een voorbeeld.

3. **Landen waarin de militaire macht geen politieke functie uitoefent.**

Mexico is hiervan een voorbeeld. Militairen spelen alleen een rol in zoverre het militaire aangelegenheden betreft. Het is hun soms verboden om zich verder met de politiek te bemoeien.

BEOORDELING

Volgens onze begrippen is het bestaan van een militair regiem absurd. Men zal echter rekening moeten houden met de toestanden van de zuid-amerikaanse landen om hierover een juist oordeel uit te spreken.

Inderdaad ideaal is de toestand niet. Toch is het onmogelijk om de regeringsvorm in een korte tijd te veranderen. Daartoe moet eerst het volk op een hoger peil worden gebracht. Er moeten meer deskundigen komen. Men zal bij bepaalde normen moeten gaan leven, inplaats van zelf de wetten te bepalen.

Een politieke leider zal moeten leren zijn verlies te nemen zoals het is en niet meteen een revolutie ontketenen. Zolang hierin geen verandering komt wordt het leger bijna gedwongen om in te grijpen willen de landen niet ondergaan in eindeloze burgertwisten. Hiermee is het gedrag van het leger zeker niet altijd goedgepraat! Want het bestaan van het leger zelf en de geldzucht van de militaire leiders, hun zucht naar macht verhindert de landen geld te besteden voor sociale en economische hervormingen. Deze zijn zo noodzakelijk, aangezien de bevolkingsaanwas enorm toeneemt en hongerige magen moeten worden gevuld, anders kon dit wel eens ernstige gevolgen hebben.

Gelukkig zijn er onder de jongere en ook oudere officieren die propageren dat het leger zich alleen met militaire zaken moet gaan bezighouden en, in geval van onlusten, de orde moet handhaven. Hiermede is men echter niet klaar, want de politieke partijen spelen bijna geen rol daar zij worden overschaduwd door de machtsinvloed van de leider en zijn 'vriendjes', die evenmin betrouwbare en kundige leiders zijn. Het zal dan ook nog tientallen jaren duren alvorens de problemen zijn opgelost. Laten we hopen dat ze nog eens mogen worden opgelost — zonder bloedbad.

Den Haag: In verband met de ondertrouw van H.K.H. Prinses Margriet en Mr. Pieter van Vollenhoven op 10 december j.l. te Baarn, werd deze foto van het paar gemaakt door de heer M. Koot. Op 10 januari a.s. hopen Prinses Margriet en de heer Van Vollenhoven in Den Haag in het huwelijk te treden.

NOORD-ALBERTA

doet van zich spreken

Voor velen heeft men wellicht de grens van de bewoonde wereld in Alberta bereikt, als men in Edmonton is. Het is in ieder geval niet zo bekend, dat in Noord-Alberta een nieuwe wereld wordt geopend, die voor velen mogelijkheden biedt.

Daar is bij voorbeeld Grande Prairie en La Glace. Dit zijn groeiende plaatsen, die binnenkort wel van zich zullen laten spreken. Grande Prairie is een plaats van zo'n 12.000 inwoners, met vele goede zaken- en werkgelegenheden. Degenen, die vooruit willen komen en daar ook wel iets voor over hebben, moeten Mr. D. Cook, 10282 110th Ave. in Grande Prairie eens schrijven. Degenen, die een boerderij beginnen willen (er is uitstekend land beschikbaar), doen goed zich te verstaan met Mr. A. Van Dellen, Box 81, La Glace, Alta.

Niet zover daar vandaan ligt Peace River, een administratief centrum van boerderijen, lumber- en olie-industrie. Juist kortgeleden, op 17 november jl. is men daar begonnen met huisgodsdienstoefeningen. Rev. J. Van Hemert, van de Edson Chr. Ref. Church, heeft in die eerste dienst gepreekt. Er is een bestuur gevormd, dat de weg tot instituering van een Chr. Ref. Church moet voorbereiden.

In 4½ jaar tijds is de bevolking van de scholen toegenomen van 832 tot 1227. Verder zijn er twee ziekenhuizen, vier banken, drie hotels, twee motels, een high school (met 370 leerlingen), verder gas, water, riolering en electriciteit. Hoewel men enigszins worstelt met het huizenprobleem, zijn er uitstekende werkgelegenheden. Mr. Lewis T. Vandermeulen, Box 307, Peace River, Alta., zal gaarne verdere inlichtingen verstrekken.

De weg tot verdere ontwikkeling van Noord-Alberta ligt open. Het wachten is nu op mensen, die hun schouders onder het werk willen zetten en de gelederen komen versterken.

Kerkelijk Jaaroverzicht 1966

Het voorbijgegane jaar kenmerkte zich door grote belangstelling voor éénwording en samenvoeging op kerkelijk terrein. Allereerst worde vermeld dat samensmelting een feit zal worden tussen de United Church of Canada met de ongeveer tienduizend leden tellende Evangelical United Brethren Church, een kerk van Duitse afkomst, die vooral in Ontario nogal gevonden wordt. Verder zijn er vergevorderde plannen over de eenheidspogingen van de United Church en de Anglican Church. Hier liggen echter nogal wat voetangels en klemmen. Het rechte vertrouwen is er nog niet, vooral waar de Anglican Church zich niet zozeer als Protestantse kerkformatie wil beschouwd zien. Of zoals jaren geleden reeds werd opgemerkt: "De Anglican Church is halverwege tussen Rome en de Reformatie blijven staan."

Gezien dit punt is het begrijpelijk dat kortgeleden door een vooraanstaand Anglican meer toenadering tot de Rooms Katholieke Kerk werd voorgesteld, iets wat natuurlijk ogenblikkelijk door Rome gretig aanvaard werd.

Al met al is dit streven een spaak in het wiel om tot spoedige eenheid te komen tussen de United en Anglican Churches. De United Church schijnt te willen zwichten voor het systeem van kerkregering zoals dat geschied in de Anglican Church, met het aanvaarden van bisschoppen en dergelijke.

Dit is niet te verwonderen waar alle eenheidsstreven niet beoogt een eenheid in belijdenis, doch een samenbundeling van verschillende opvattingen, ook al zijn ze niet in overeenstemming met de historische opvatting van de Bijbel als het Woord Gods. In verband hiermee willen we wijzen op het bezoek dat Aartsbisschop Ramsey, het hoofd der Anglican Churches in Engeland deze voorbije zomer bracht aan Canada. In persgesprekken sprak Ramsey als zijn opvatting uit dat de Kerk vandaag heel iets anders nodig heeft dan het soort Evangelie dat Billy Graham overal brengt, met het ene thema: "De Bijbel zegt". Ramsay schijnt het nu te willen ontkennen dat hij zulks gezegd heeft, doch meer bladen in Canada blijven pertinent bij hun bewering dat Ramsey het wel zo gezegd heeft. Verwonderen hoeft het ons niet daar Ramsay bekend staat om zijn liberale opvattingen. Enkele jaren geleden gebeurde iets dergelijks in Australië, toen de aartsbisschop daar een bezoek bracht en zich ergerde daar nog zo'n bekrompen deel der Anglican Church te vinden, die zich aan de Gereformeerde beginselen wil houden.

De Presbyterian Church schijnt weinig te gevoelen voor het eenheidsstreven. De les geleerd in 1924 doet hen daar op hun hoede zijn. Er is een kern in de Presbyterian Church onder leiding van Prof. Stanford Reid en anderen die in hun kerk de aloude beginselen der Reformatie willen handhaven.

Een streven tot vereniging dat de Reformed Church in de Verenigde Staten in behandeling heeft, is ook van invloed op de Reformed Church in Canada. De Reformed Church in de States is in onderhandeling met een der Presbyterian churches. Dit wordt momenteel echter doorkruist, daar deze Presbyterian Church tevens in onderhandeling is met enkele andere kerkformaties om tot grotere eenheid te komen, zoiets als de United Church hier in Canada. Mocht evenwel een vereniging van Presbyterian en Reformed Churches mogelijk zijn dan wordt geadviseerd dat het Canadese part in onderhandeling zal treden met de Presb. Church in Canada. Evenwel is het nog niet zover, gezien de grote tegenstand die er binnen de Reformed Church gevonden wordt.

Een der grote oorzaken dat het eenheidsstreven niet vlugger opschiet is wel het steeds driester aantasten van de autoriteit van de Bijbel als het onfeilbaar Woord van God.

DE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Wat de Christian Reformed Church betreft was er ook in 1966 weer een grote bedrijvigheid. Een geregelde trek van Oost naar West en van West naar Oost openbaarde zich ook dit jaar onder de predikanten. En de tijdsduur dat de predikanten, vooral de jongeren, hun gemeenten dienen, loopt zo van drie jaar en langer. Van de jongeren die in 1963 hun werk aanvingen in hun eerste gemeente zijn zo goed als allen reeds van standplaats verwisseld.

We laten hier de lijst volgen van de wisselingen die in 1966 plaats vonden.

W. C. Boelkens van Edmonton naar Wayne, N.Y.

H. Eshuis van Athens, Ont. naar Westmount Strathroy, Ont.

J. Koopmans van Brockville, Ont. naar Sussex, N.Y.

H. J. Kwantes van Ingersoll, Ont. naar Renville, Minn.

E. J. F. Dresselhuis van Edmonton, Alta. naar Brandon, Man.

M. Vrieze van Edmonton, Alta. naar Trinity College, Chicago.

L. T. Schalkwyk van Calgary, Alta. naar Wellandport, Ont.

J. S. Hielema van Forest, Ont. naar Victoria, B.C.

J. W. Uitvlugt van Edmonton naar Grand Rapids, Mich.

F. L. Dahm van Cornwall, Ont. naar Begelow, Minn.

C. W. Flietstra van Sarnia, Ont. naar Ripon, Calif.

A. Van den Berg van Wyoming, Ont. naar Bowmanville, Ont.

R. J. Sikkema van Blyth, Ont. naar Kalamazoo, Mich.

P. W. De Bruine van Regina, Sask. naar Edmonton, Alta.

W. Dubois van Barrhead-Westlock, Alta. naar Mountain Lake, Minn.

P. Mantel van Niagara Falls, Ont. naar Ottawa, Ont.

J. Nutma van Dundas, Ont. naar Bowmanville, Ont.

J. Matheis van Hull, Iowa naar Edmonton I, Alta.

G. Ringnalda van Belleville, Ont. naar Edmonton II, Alta.

C. Tuijl van Aylmer, Ont. naar Wallaceburg, Ont.

R. Groeneboer van Vancouver, B.C. naar Penticton, B.C. (H.M.).

H. R. De Bolster van Brampton, Ont. naar Calgary, Alta.

E. Gritter van Orillia, Ont. naar Belleville, Ont.

A. Rumph van Mount Hamilton, Ont. naar Brazilië als Missionary.

P. De Jong van Smithers, B.C. naar Sarnia I, Ont.

J. W. Van Weelden van Red Deer, Alta. naar Chatham, Ont.

J. P. Vosteen van Minneapolis, Minn. naar Smithers, B.C.

A. A. Van Geest van Blenheim, Ont. naar Calgary, Alta.

H. Hollander van Neerlandia, Alta. naar Welshburg, Iowa.

D. Kwantes, H.M. van High River, Alta. naar Windsor, Ont. als H.M.

R. Praamsma van Collingwood, Ont. naar Brantford, Ont.

P. Kranenburg van Jarvis, Ont. naar Red Deer, Alta.

L. Doezema van Drayton, Ont. naar Parchment, Mich.

Cand. P. Hogeterp naar Peers, Alta.

Cand. J. Tuininga naar LaGlace-Grande Prairie, Alta.

Cand. D. Hart naar Truro, N.S.

Cand. J. Wieringa naar Wyoming, Ont.

Cand. N. VanderKwaak naar York, Ont.

Cand. J. De Pater naar Holland Marsh, Ont.

Cand. R. Duifhuis naar Emo, Ont.

Cand. K. Verhulst naar Nobleford, Alta.

Rev. W. Van Dyk van Acton, Ont. naar Orillia, Ont.

Rev. K. Hart van Peterborough, Ont. naar Ingersoll, Ont.

Emeritaat werd verleend aan Rev. J. Hanenburg te Holland Marsh, Ont.; Rev. G. J. Hoytema te York, Ont.; C. P. Boodt te Wallaceburg, Ont.; Rev. J. Hoogland te Nobleford, Alta.; Rev. B. Bruxvoort te Miami, Florida, voorheen te Cochrane en New Liskeard, Ont.

Stoney Plain, Alta. werd als gemeente in het kerkverband opgenomen New Liskeard, Ont. werd opgeheven.

(Vervolg op pag. 5)

Kerkelijk Jaaroverzicht

(Vervolg van pag. 4)

Nieuwe kerkgebouwen verrezen te Taber, Alta. (eind 1965), Oshawa, Ont., Cobourg, Ont., Brampton, Ont., Trenton, Ont., Strathroy, Ont., Winnipeg-Kildonan, Man., Red Deer, Alta.

Nieuwe kerken zijn in aanbouw te Penticton, B.C. en Prince George, B.C.

Wat de evangelisatie betreft, zal Rev. D. Kwantes zijn arbeid aanvangen te Windsor, Ont. Edmonton III doet werk in de Calder area, St. Catharines, Ont. overweegt te starten in Port Weller, Ont.

Mr. J. Tensen ging van Penticton, B.C. naar Cochrane, Ont. en ontving van Classis Toronto toestemming voor te gaan in de kerken der Classis.

De predikanten W. L. Vander Beek van Winnipeg-Transcona, Man. en J. Faber van Pembroke, Ont. ontvingen studieverlof en zijn naar Nederland vertrokken.

De kerken van Sarnia en Wyoming in Ont. hebben een Wayside Chapel geopend aan Highway 7.

Toronto II is bezig een tweede predikant te beroepen voor het deel dat in Woodbridge, Ont. vergadert in de Chr. Highschool.

Rev. P. J. Hoekstra, Em. pred. te Calgary, Alta. ontving de Olivier Van Noort medal voor het vele immigrantenwerk door hem in Alberta verricht.

Een vergadering werd gehouden te Winnipeg, Man. van de zeven Classes der Chr. Ref. Church in Canada plus het deel dat behoort tot het resort van Classis Minnesota North. De Generale Synode van Pella, Ia. heeft toestemming verleend om gezamenlijk te vergaderen en de zaken die speciaal voor Canada van belang zijn daar te behartigen.

Waar er steeds op gehamerd wordt om zoveel mogelijk aan de quota's, welke ieder jaar ter Synode worden vastgesteld, te voldoen, vonden we een vrij goed gedocumenteerd artikel in Church and Nation van de hand van Mr. Hielema, die als zijn opinie weergeeft dat wanneer Canada gemiddeld 50% van de quotas betaald het helemaal geen slecht figuur slaat, gelet op het feit dat de Chr. Ref. Church hoofdzakelijk dateert van de laatste 20 jaar. En waar kerkbouw en schoolonderhoud grote offers vragen lijkt het voldoende, ook al wordt een hoger percentage natuurlijk toegejuicht.

Er kan nog worden vermeld dat de eerste contacten gelegd zijn voor samenspreking tussen de Chr. Ref. Church en de Canadian Reformed Churches en voor de toekomst zal worden voortgezet. Ook plaatselijk is hier en daar samenspreking in een vrij broederlijke geest. Laten we hopen dat de toekomst een vereniging in het verschiet heeft.

DE REFORMED CHURCH

In de kleinere kerkengroepen is doorgaans minder variatie, hetgeen niet betekent dat er minder initiatief is.

De wisselingen voor 1966 in de Reformed Church zijn niet al te groot. Rev. Kroon van Edmonton is met studieverlof naar Nederland vertrokken, zodat de gemeente thans vacant is. Cooksville, Ont. ontving in Rev. Schriel van de Presbyterian Church een nieuwe predikant van buiten eigen kerkverband.

Calgary, Alta. ontving in Cand. Stiel haar nieuwe predikant. In Brockville, Ont. werd een nieuwe kerk in gebruik genomen. In Wainfleet, Ont. zijn de plannen gereed voor kerkbouw. Enkele gemeenten zijn nog vacant.

In "Pioneer" spreekt Rev. Hoogerwaard van Edmonton er zijn blijdschap over uit dat er meer contact komt met de Chr. Ref. Church, gezien deze kerk besloot meer contact te zoeken met de Reformed Church en dat men over en weer zich late vertegenwoordigen op de Synodevergaderingen der kerken. Meer plaatselijk contact is zeer zeker gewenst.

Montreal nam ook een eigen kerk in gebruik na restauratie.

Rev. G. J. Geurtsen van Stoney Creek, Ont. nam een beroep aan naar de Presbyterian Church van Bergen, N.J.

Een poging om gezamenlijk een Reformed minister te beroepen voor de Reformed Church van Barrie, Ont. en de Presbyterian Church had tot dusverre geen succes. Nu wil men trachten een Presbyterian predikant te krijgen.

DE CANADIAN REFORMED CHURCHES

De veranderingen binnen deze kerkformatie in 1966 zijn vrij gering. Rev. J. T. VanPopta van Edmonton, Alta. ging naar Cloverdale, B.C. Rev. J. Mulder van Carman, Man. naar Coaldale, Alta., en Rev. G. Ph. Pieffers, emeritus pred. van Coaldale, Alta. bewijst hulpdiensten in de kleine kerk van Neerlandia, Alta.

Cand. C. Van Spronsen nam een beroep aan naar Carman, Man.

Ds. M. Jansens, emeritus pred. van Lutten-Gramsbergen, bezocht Canada en diende de gemeenten hier gedurende dat bezoek.

Enkele vacante gemeenten beriepen predikanten uit Nederland, doch tot heden zonder resultaat. Iets wat te begrijpen is, gezien het meer en meer aan invloed winnende Engelssprekende deel der gemeenten.

Bij de opmerkingen van de Chr. Ref. Church memoreerden we reeds dat de weg tot meerder contact en samenspreking thans geopend is. Ook op plaatselijk niveau zijn er contacten gaande.

DE FREE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Ook hier zijn voor 1966 geen grote veranderingen merkbaar. Alleen Ds. J. Overduin verliet Aldergrove, B.C. en dient thans de gemeente Mitchell, Ont. Dat kleine gemeenten het doorgaans moeilijk hebben bewijst wel dat de gemeente Edmonton, Alta. reeds eind 1965 werd opgeheven, terwijl ook Red Deer, Alta. in 1966 de strijd voor verder bestaan opgaf. Zo is er in de West slechts één gemeente overgebleven, Aldergrove, B.C., die echter thans ook vacant is.

Het beroepen van predikanten uit Nederland had ook hier tot dusverre geen resultaat. Rev. Denzel, die in 1965 te Clifton, N.J., buiten het ambt geraakte, onttrok zich aan het kerkverband om elders weer een gemeente te dienen. In "De Messenger" werd vanwege de kerken gewaarschuwd om geen contacten aan te gaan met Rev. Denzel.

St. Thomas, Ont. zag haar kerkgebouw vernieuwd en verbeterd, terwijl in Chatham, Ont. de nieuwe kerk in gebruik genomen werd.

Ter Synode werd een besluit genomen om een nader onderzoek in te stellen naar "The Book of Praise", de psalmbundel in gebruik bij de Canadian Reformed Churches, of dit boek ook kan dienen voor de Free en Old Christian Reformed Churches. Eveneens werd besloten nadere informaties in te winnen omtrent de Reformed Ecumencal Synod en de meetings daarvan als waarnemer mee te maken.

Eveneens werd de kwestie van dopen van geadopteerde kinderen geregeld, na hierover inlichtingen en voorlichting te hebben gevraagd van de Chr. Geref. Kerken in Nederland.

DE NETH. REF CONGREGATION
Geref. Gemeenten

Van deze gemeenten is alleen te melden dat Ds. C. Hegeman van Sioux Center, Iowa het beroep van Toronto, Ont. heeft aangenomen. Ook dat er te Sardis, B.C. een scheuring ontstond en een deel zich achter de Geref. Gemeenten van Ds. Steenblok schaarde. Ds. F. Mallan, predikant dezer gemeenten in Veenendaal, bezocht Amerika en Canada.

Op schoolgebied zijn deze kerken niet bijzonder actief. We hoorden nergens van samenwerking met de andere gezindten op dit terrein.

— —

Zo is dan 1966 weer in vogelvlucht gepasseerd en de veranderingen die hier en daar plaatsgrepen. Het werk Gods gaat door. Er is zilver en goud in al het kerkewerk. Doch ook hout, hooi en stoppelen. Zonde en genade ook hier. Geve onze God dat de schat die we in aarden vaten hebben gepresenteerd, Zijn zegen mag wegdragen.

A. Bisschop.

De Nieuwe Tokydo Express Lijn

Men spreekt over het 'Duitse wonder', maar men zou met evenveel recht over 'het Japanse wonder' kunnen spreken, want dit land heeft zich na de oorlog enorm ontwikkeld. Het is een modern land dat in Azië de toon aangeeft en dat op de wereldmarkt, niet zoals voor de oorlog, met goedkoop spul op de proppen kwam, maar vandaag terdege kan concurreren met de westerse mogendheden.

Amerikaanse deskundigen op het gebied van de spoorwegen zijn onlangs naar Japan geweest om kennis te nemen van de sneltrein, De Nieuw Tokyodo Lijn, die met een snelheid van 125 mijl per uur in 3 uur en 20 minuten een afstand van 320 mijl aflegt. De spoorlijn die Tokyo met Osaka verbindt bestaat twee jaar en maakt nu reeds winst. Sommige treinen stoppen slechts twee keer, maar anderen stoppen op tien tussenstations, waardoor de reis vier uur duurt.

De prijs voor een tweede klas reis is 3,330 yen ($9.25) en voor de eerste klas betaalt men 6,700 yen ($18.60).

Om de snelheid op te voeren heeft men 3,000 bruggen en 67 tunnels, een met een lengte van 5 mijl, gebouwd.

Vooral zakenlieden zijn erg met de sneltrein ingenomen. Om het zakendoen te vergemakkelijken beschikt men in de trein zelfs over een telefoon om afspraken te maken met de klanten. De Japanezen weten wel van aanpakken!

Op Vreemde Bodem

door C. J. Ooms-Vinckers

(7)

Met de kok kon hij het opperbest vinden. Hij leerde hem van alles koken en braden en voor het smerigste werk, het slakken trekken, mocht hij een stoker vragen. Hij zou het ver brengen, hij verstond iedereen aan boord en nam hun manieren over als ze hem goed leken.

Een week voor de boot in Abidjan aan kwam, begon hij naar de plaatjes in de krant te kijken hoe hij zijn haar moest laten knippen om een goede indruk op Melita te maken. Hij moest het allereerst naar een kapper als de boot in de haven lag. Zijn kameraden in het vooronder' lachten hem uit om zijn lees- en schrijfijver; ze wisten gelukkig niet dat hij het voor Melita deed. Zo'n meisje als Melita zouden ze voorbijzien maar hij mijmerde altijd door over haar mooi blank gezichtje en tengere handen.

Toen de loods aan boord kwam, wisten ze meteen dat de haven overbezet was en dat ze op stroom moesten blijven. Tal van boten schoven langzaam op om hun los- en laadbeurt af te wachten. Manuel monsterde met een somber gezicht de afstand die hem nog van Abidjan scheidde. Vertraging in de ontmoeting met Melita; hij kon het nauwelijks verdragen.

In deze tijd van afwachten gingen zijn gedachten menigmaal terug naar grootvader. Hij had drie maanden vooruit moeten betalen om grootvader in het Huis opgenomen te krijgen. Grootvader had aldoor gemokt over de hoge muren en de pilaren en dat rare gladgestreken bed, waar hij wonen en slapen moest. Manuel begreep dat hij zou proberen te vluchten en terug zou sluipen naar de plaats, waar hij zich beter kon thuisvoelen.

Toen Manuel zijn vrees daarvoor tegen de administrateur had uitgesproken, had de man met een knipoogje gefluisterd, dat vrijbuiters als grootvader gauw dood gingen in deze omgeving. Ongewoonte, daar kon niemand wat tegen doen.

Wat leek dit alles nu vreemd voor Manuel. Hij leefde toch in een heel andere wereld als die man. En ook als grootvader, die hem tegenstond met zijn bedelzucht. Hoe was het mogelijk dat alles in korte tijd zo veranderde.

Eindelijk kwam zijn schuit voor de wal en voor zover mogelijk, mocht 't scheepsvolk na het werk meteen van boord.

Met een zuch van verlichting stapte Manuel de kade op en toog het eerste op weg naar een kapper. 't Viel mee; vlak buiten het hek zat er één voor zijn kleine zaakje. Manuel moest plaats nemen voor de enige aanwezige spiegel en de kapper bekeek met kennersblik de ruige haardos.

'Modieus?' vroeg hij en wees op een wandplaatje, waarop een gesoigneerd heer zijn kapsel met scheiding vertoonde.

Manuel wees hem dat het achterover moest.

'Aha,' zei de man, 'Frans' en in een kwartier was 't hoofd zo keurig in orde, dat Manuel bleef zitten van bewondering voor zichzelf. Hij had een smaller gezicht, een hoog voorhoofd en grotere ogen gekregen, naar hij meende. De kapper borstelde zijn wenkbrauwen op en zei: 'Voila monsieur, vous avez un statue excellence.'

Manuel schaterde van het lachen. Melita zou hem niet herkennen. Hij haalde het adres uit zijn zak en vroeg naar het nummer van de bus. 'Trent monsieur. Changer pour sept.' Wat klonk hem dat alles gewoon in de oren. Hij voelde zich fier en gelukkig. Melita zou verrast zijn en hij kon haar de hele week bezoeken, dat was zeven keer.

Bij 't verlaten van de bus zocht hij eerst een winkelruit om zijn uitmonstering te keuren. Shirt en short zaten onberispelijk en hij schikte de nylonregenjas losjes over zijn arm. Aarzelend zocht hij de nummers van de gevels langs. Gelukkig dat Broeder Johannes hem van alles had geleerd. Hij kon nu over de hele wereld letters en cijfers lezen . . . .

Daar was het huis dat hij zocht; een brede gevel met lage ramen en twee deuren. Er liepen vele mensen tussen de stellingen met aardewerk rond, maar de vader en moeder van Melita zag hij niet. Plotseling drong zijn gevoel hem naar binnen en vroeg hij kloekmoedig de chef van de zaak te mogen spreken. Hij werd in een klein kantoortje gelaten, maar de uitnodiging om plaats te nemen, aanvaardde hij niet, omdat zijn opgewondenheid hem zijn beheersing deed verliezen. Hij hoorde de man, die hem had binnengelaten zeggen: 'Een Algerijnse jongen. Hij komt zeker op de advertentie.'

Meteen ging de deur open en stond Melita's vader voor hem.

'Ik ben . . . Manuel . . . ik ben met de boot hier.'

'Och ja, natuurlijk . . . Manuel, die de Arabische losser heeft belet mijn zoon kwaad te doen. Ga mee naar boven; je bent natuurlijk zo lang je wilt onze gast.'

Manuel wilde naar Melita vragen, maar hij durfde niet. Noch de vader noch de toegesnelde moeder spraken over haar. 't Was onze zoon Johannes vóór en onze Johannes na; 't leek wel of Melita niet bestond, bedacht hij grimmig. Met horten en stoten vertelde hij iets van zijn reizen en zijn vorderingen met de lessen, hem trouw door Broeder Johannes gezonden en 't hoge woord kwam er eindelijk uit, dat hij Melita had denken te ontmoeten.

'Melita is druk aan de studie. Ze is voor haar praktijk het binnenland in en komt de eerste maanden niet thuis,' zei haar moeder. 'We beleven niet veel plezier aan die studie,' voegde ze er bezorgd aan toe. 'Ze werkt te hard en is erg afzijdig van ons. Ze kon de praktijkperiode in de stad doen maar ze verkoos de rimboe. Ze heeft een opvallende voorkeur voor zieke en schurftige kinderen Bah.'

Het begon Manuel te schemeren. Wat moest hij hier doen; hij kwam niet voor het gebabbel van die man en die vrouw. Hij wilde Melita weerzien, daar was zijn hele reis om begonnen.

'Heb je nog wel eens iets gehoord van onze dochter?' vroeg de vader.

'Altijd . . . in iedere haven,' zei hij snel. 'Mooie kaarten met veel groeten er op. Ik kan ze nu allemaal lezen en schreef haar kaarten terug.'

'We hebben alles gedaan om haar thuis te houden, maar ze moest en zou gevaarlijk werk doen. De meisjes van tegenwoordig zijn heel anders dan wij vroeger. Ze zullen met dat vreemde leven nooit goed voor een man en kinderen kunnen zorgen. Ze doen in alles hun eigen zin. Enfin, daar ben jij nog niet aan toe. Hoe oud ben je eigenlijk?' vroeg Melita's moeder.

Hij beefde over al zijn leden en zei verward: 'Ik ben in het jaar . . . van de wervelstorm geboren. Mijn moeder is toen omgekomen.'

'Wel verbazend,' riep Melita's vader uit. 'Er vergingen twee schepen op de kust en al mijn onverzekerde waren gingen verloren.'

'Dat Manuel zijn moeder verloor, was veel erger,' bestrafte hem zijn vrouw.

'Laat eens kijken, 't is al weer twintig jaar geleden en dan al de ellende, die we sindsdien hebben meegemaakt. Nee, 't zal negentien jaar zijn.'

Manuel begon plotseling schril te lachen. Hij kon bijna niet tot bedaren komen, nu hij hoorde dat hij wel bijna twintig jaar was. Hij was een màn, dat had hij wel geweten, al zag hij er tenger uit.

'Ik zag het in de ruit van een winkel,' zei hij ineens hardop.

'Wat bedoel je?' vroeg Melita's moeder verwonderd.

'Dat ik een . . . dat ik een . . .' stotterde hij.

De ouders van Melita keken elkaar aan; ze begrepen er niets van.

'Je blijft toch eten?' vroeg Melita's moeder aarzelend.

Hij keek rond; de wanden en de meubels zagen hem vreemd aan. Hier hoorde Melita thuis, waarom was ze hier vandaan gegaan?

'Natuurlijk blijft Manuel eten,' hoorde hij Melita's vader zeggen. En toen gebeurde het wonder . . . het grote wonder . . . het grote wonder.

De deur ging open en Melita keek om de hoek. Ze schrok terug bij het zien van Manuel en kwam verlegen lachend binnen. Haar vader en moeder vlogen haar tegemoet en terwijl haar vader haar tas en mantel overnam, zei haar moeder zenuwachtig: 'Je bent toch niet ziek?'

Melita had zich hersteld en wendde zich tot Manuel. Hij stond bevend op en boog.

'Manuel doet net of hij een vreemde is,' lachte ze een beetje gedwongen en stak hem haar hand toe.

'Er moet iets gebeurd zijn,' zei haar moeder weer, 'je was toch in de rimboe?'

'Er is niets anders gebeurd dan dat ik hier met de lorry ben om materiaal uit te zoeken. Wat we meegenomen hadden was niet geschikt voor de vrouwen in de bush.'

'Manuel is net binnen. Hij had er zeker de lucht van, dat jij ook op komst was,' zei haar vader.

Melita wierp hem een bestraffende blik toe en bloosde van ergernis. 'Manuel komt voor ons allemaal,' beet ze hem bits toe. 'Hij is een speciale vriend van Johannes. Hoe is het met je grootvader?' leidde ze af.

'Hij is in een Tehuis voor oude mannen,' zei Manuel niet zonder trots. 'Hij wordt goed verzorgd.'

'Als hij maar wennen kan,' zei Melita's moeder bezorgd, 'is hij bij de diaconessen?'

'Nee,' zei Manuel luider dan hij had bedoeld. 'We zijn geen christenen.' Meteen dacht hij met schrik aan het kruisje dat om zijn hals hing.

Er viel een stilte in en Manuel kreeg het benauwde gevoel uitgestoten te zullen worden.

'Kom, ik moet voor 't eten zorgen. Manuel blijft toch ook?'

'Natuurlijk,' antwoordde Melita in zijn plaats en begon een gesprek over haar broer in Kameroen. 'Hij ontmoet geregeld die mademoiselle van de U.N.O. Ze spreken veel over samenwerking van de United Nations en de zending, waar dat mogelijk is. De mademoiselle verwacht àlles van ontwikkeling. Ik niet, er moet nog wat anders met een mens gebeuren dan kennis opdoen. Dat alleen brengt geen geluk. Je moet wel echt weten, waarom je je inspant. De christen-vrouwen zetten veel trouwer hun lessen voort dan de anderen.'

Manuel werd warm van binnen. Hij was er zo één die uit nieuwsgierigheid aan 't leren was begonnen, maar 't op zou geven omdat hij de zin er niet van begreep.

'Ik weet wèl waarom ik me wil ontwikkelen,' zei hij plotseling.

'Ja,' zei Melita, 'Johannes zag dadelijk dat je een intelligente Mohammedaan was. Ik spreek meer in 't algemeen.'

'Ik wil die boot van Manuel nu wel eens bezoeken. Ik wil graag zien hoe zo'n karkas er van binnen uitziet.'

'Dat voorval met Johannes doet me nog rillen. Ik vind die dingen allemaal griezelig al ben ik er tussen opgegroeid,' huiverde Melita.

'Er tussen, lieve kind, maar er toch veilig van gescheiden,' zei haar vader glimlachend. 'En toen de opstand goed begon, zat je al in Frankrijk. Ik heb geleerd wat dolken betekenen en ik dank God, dat ik hier zit.'

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. & Mrs. S. Eygenraam wish to announce the engagement of their daughter

LENA
to
Mr. WIEBE TJEPKEMA

Brampton, Ont., Christmas 1966.

Mr. & Mrs. J. Geerlinks wish to announce the engagement of their daughter

MARY
to
Mr. HENRY EYGENRAAM

Drayton, Ont., New Year 1967.

The Lord willing, we hope to celebrate our 30th wedding anniversary on January 4th, 1967 with our children and grandchildren.

JURJEN HARTMAN
JURRIENA HARTMAN—DYKHUIS

Eilt and Hetty Hartman, Wayne.
Berend and Lois Hartman, Michael.
Andy and Diane Regnerus, Allan, Brenda.
Ralph and Tina Rodermond, Sherry.
Joe Van Tuyl & Ann Hartman, Bert Hartman. Blake Hartman.

Open house will be held on January 4th, 1967 at 2:30-4:30 P.M. and 7:30-10:00 P.M.

15 Cross Street,
Dundas, Ont.

Te koop gevraagd:

TWEEDEHANDS HOLLANDSE STUDIEBOEKEN

voor gebruik op vrouwenvereniging. Zendt lijst van boeken met vraagprijs aan: Mrs. R. G. Wikkerink, P.O. Huttonville, Ont.

Te koop in Ontario:

HOLLANDSE WINKEL

Zeer goed bestaan. Alleen winkelverkoop. Vraagprijs slechts $3000 voor fixtures, etc. Overname voorraad goederen kan geregeld worden. Brieven onder no. 1927, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted immediately:

SINGLE MAN

for general work on dairy farm. J. Wilson, R.R. 3, Mansfield, Ont. Phone 435-7540.

Season's Greetings

Collision - Refinishing
General Repairs

TRUCK & AUTO BODY

41 Maple Ave., Thornhill, Ont.
889- 5334

Dick Jongkind

Op 12 december 1966 nam de Here tot Zich, na een langdurige ziekte, onze geliefde broer, zwager en oom

ANNE BOSMA,

op de leeftijd van 60 jaar.

"Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven."
Matth. 11:28

Th. Bruulsema.
A. Bruulsema—Bosma.
Gerald & Susan Bruulsema.
Case & Jenny Bruulsema.
Albert & Jane Lunshof.

De Vrouwenvereniging "Bidt en Werkt", Mount Hamilton, betuigt hiermede haar diep meeleven met Mrs. A. Bosma en familie met het overlijden van hun man en vader

Mr. A. BOSMA,

die de Here na een langdurige ziekte tot Zich nam.

Na een geduldig en blijmoedig gedragen lijden heeft de Here tot Zich genomen onze lieve moeder en grootmoeder

JELTJE STEENDAM—ANDELA,

weduwe van Jan Steendam.

Haar wens was ontbonden te worden en met Christus te zijn.

Winnipeg, Man.:
J. Steendam.
T. Steendam—Numan.
R. S. Veenstra—Steendam.
T. Veenstra.
R. Schriemer—Steendam.
K. Schriemer.
Peize, Holland:
T. Steendam.
W. Steendam—Klaver.
Toronto, Ont.:
W. Steendam.
en kleinkinderen.

12 December 1966.

419 Desalaberry Ave.,
Winnipeg 5, Man.

Yesterday, through an accident, the Lord called to Himself His servant, our brother and uncle

WILLEM MEERTINUS POPMA,

at the age of 48 years, in Zeist (Holland).

He served for several years on the mission field in Sumba (Indonesia).

"Blessed are the meek: for they will inherit the earth."
(Matthew 5:5)

Rev. and Mrs. R. W. Popma and children.

Trenton, Ont.,
December 13, 1966.

The Consistory of the Ebenezer Chr. Ref. Church of Trenton, Ont. wishes to express its sincere sympathy to their pastor, Rev. R. W. POPMA and his family with the sudden passing away of his only brother in the Netherlands.

May the God of all grace, comfort and sustain the bereaved in their sorrow.

(Philippians 1:21)

J. Luymes, Vice Pres.
A. Sanders, Clerk.

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Only $3,500 down or offer
Equipped FEEDMILL for sale

Located on Main Street in the heart of a farmer community.
The large and strongly built older building consists of: Basement with General Motors Diesel Power Unit.
Mainfloor with office, bulk-loading unit, with electric motor for truck loading, holding bin, hammer-mill, grain-roller, molasses-mixer, feed-mixer and grain & feed elevators. Groundfloor space appr. 2400 sq. feet.
Second floor with overhead storage bins (large capacity).
Price including all equipment, ONLY $8,500.—, open for offer.
Mortgage of $5,000.— available at 6%, repayable with only $50.— per month, to include principal & interest.
Located 1½ mile from Chr. Ref. Church and Chr. school.

K. KRAAY, REALTOR

2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Phone 934-1813

Ons bereikte het bericht uit Winschoten dat de Heere onze geliefde vader en grootvader

KLAAS STEENHUIS

van ons heeft weggenomen, in de ouderdom van 81 jaar.

Romeinen 3:23 en 24.

13 December 1966.

Fam. P. Poortinga—Steenhuis, Jarvis, Ont.
Fam. D. J. Steenhuis—Ten Hoor, Oshawa, Ont.

Na een kortstondige ziekte heeft de Here van ons weggenomen mijn geliefde vrouw, onze moeder en grootmoeder

ANTJE TERPSTRA,
geb. MINNEMA,

in de ouderdom van 65 jaar.

"Gij zult mij leiden door uwe raad, en daarna in heerlijkheid opnemen."

De diepbedroefden:
Jan Terpstra.
James W. Terpstra.
Helen Terpstra - Dual.
Debbie Lynn Terpstra.
Sarnia, Ont.

Steve Krajsek.
Shirley Alice Krajsek - Terpstra.
Mount Clemens, Mich. U.S.A.

Sarnia, December 16, 1966.

Uit voorraad leverbaar:

DE SJOELBAK

6 ft. lang, 20 schijven, bij het vanouds bekende adres.

De prijs is nog steeds $11.50 plus 5% Provincial Sales Tax, F.O.B. Burlington. Als U C.O.D. kosten wilt besparen, gelieve U betaling te zenden tegelijk met Uw order. Voor exchange vergeet niet 15¢ toe te voegen.

Indien U levering wenst vóór Kerstfeest moet Uw order vóór 15 Dec. binnen zijn.

JAMES LYCKLAMA, 2223 Prospect, Burlington, Ont. Telephone 637-2571.

FOR SALE OR RENT:

Start your own Business and live at home

Brick building contains 2 modern 3-bedroom apartments. Upper rented for $65.00 monthly.

This store presents excellent potential and is located in small town of appr. 2000 people. 8 Miles from London. Excellent opportunity for wife to make a good income while husband works in city.

Reduced for quick sale at $13,900. Psone 434-5534 or write to: 1761 Seeley Drive, London, Ont.

FARMS TE KOOP

Een 120 acre farm met melkcontract, gelegen in de hoek van hoofdweg 2 tussen Burgesville en Norwich, 10 mijl van Woodstock. Deze farm heeft 2 mooie huizen, beide van alle gemakken voorzien. Grote barn is uitgerust met stalcleaner, melkhuis, bulktank en meer gebouwen. Met de farm gaan de gehele oogst en een complete serie moderne machines. Tevens 65 purebred Holstein head of cattle. Deze farm is over de 100 jaar in dezelfde familie, maar moet wegens ouderdom van de eigenaar verkocht worden. Open voor offer. Dit is een van de zovele goede farms die we te koop hebben. Eveneens een lange lijst van tabaksfarms, general stores, dry cleaning, cold storage, enz. Mocht U iets zoeken in deze lijn, wij zijn gaarne bereid om U met raad en daad bij te staan.

Voor meer informatie contact:

Mr. of Mrs. Jan Wybenga

Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigt

Henri Bouckaert

Realtor, Aylmer, Ont.

Harry Den Haan

Tax Consultant
(Registered)

10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713

SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.

No advance payment.

Kletsmajoors, schurken en deugnieten?

"Wat beweert die kletsmajoor toch eigenlijk?" Aldus spraken de Atheense geleerden over Paulus en ze nodigden hem uit om in het publiek zijn ideeën te verkondigen. (De tekst is genomen uit de nieuwe vertaling van Anne de Vries e.a.) Ze waren bereid om hem aan te horen, maar in hun uitnodiging lag de nauwelijks verborgen haat en verachting voor een man die met radikaal nieuwe ideeën omtrent God en de godsdienst de maatschappij van zijn dagen konfronteerde. Ideeën vooral die van ingrijpende betekenis waren voor die samenleving in al zijn geledingen.

De "Christian Labour Association of Canada" en "The Committee for Justice and Liberty" (C.L.A.C. en C.JL.. Foundation) laten steeds krachtiger en duidelijker van zich spreken in hun streven naar vrijheid voor de Christen-arbeider om uit zijn geloof te leven in de arbeidswereld. Onze dagbladen en andere nieuwsorganen beginnen acht te geven op dit Christelijk getuigenis, met gevolg dat de bekende radio commentator Larry Solway, die bijna dagelijks personen uit alle lagen van de maatschappij interviewt voor het Toronto radiostation CHUM, een uitnodiging zond aan Mr. Gerald Vandezande om het standpunt van de C.L.A.C. en de C.J.L. Foundation uiteen te zetten en te verdedigen. Deze uitnodiging ging vergezeld van een opmerking die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar was. Mr. Solway schreef namelijk: "Let me warn you in advance, however, that I do not subscribe to your point of view . . . before you suggest that a program be done on this topic, please be quite clear on my attitude". Mr. Solway's openhartigheid viel ongetwijfeld te waarderen. Hij nam geen blad voor de mond. Zijn vijandige houding kwam pas duidelijk naar voren tijdens het interview dat plaats vond op 6 december. Mr. Solway opende het programma met een frontale aanval op de C.L.A.C. en de C.J.L. Foundation, door deze organisaties te vergelijken met de beweging der Morele Herbewapening en de John Birch Society. Hij noemde Mr. Vandezande een "scoundrel", ofwel een schurk en deugniet. Mr. Vandezande liet zich door deze ongegeneerde aanval niet van de wijs brengen en gaf een duidelijke opsomming van het doel der organisaties die hij vertegenwoordigde. Hij wees er op dat de C.L.A.C. niet een groep Christenen is die zich isoleren van de wereld, maar dat deze Christenen een positieve bijdrage willen leveren aan de ontwikkeling van ons maatschappelijk leven. Ze willen dit echter doen in gehoorzaamheid aan hun Koning Jezus Christus en kunnen daarom hun steun niet verlenen aan de socialistische vakbeweging. De C.J.L. Foundation is een organisatie die alle mogelijke hulp en advies verleent aan arbeiders die, omdat zij zich verzetten tegen het dwangjuk dat hun wordt opgelegd, bedreigd worden met ontslag en dikwijls worden ontslagen.

Het programma, dat van 10 uur tot 12 uur in de avond duurde, was een zogenaamd "open line program". CHUM kan beluisterd worden in een gebied met een straal van 150 mijl en naar schatting 100,000 mensen luisteren geregeld naar dit programma. Onmiddellijk na de woorden van Mr. Vandezande gingen de 4 telefoonlijnen open en het was duidelijk dat er geen gebrek was aan commentaar van de luisteraars. Twee uur lang waren de lijnen rood-gloeiend. Het commentaar varieerde van volledige instemming met Mr. Vandezande tot de meest bitter oppositie. Die oppositie kwam niet in het minst van Mr. Solway die tot viermaal toe Mr. Vandezande ervan beschuldigde een schurk en een deugniet te zijn. De laatste bleef echter onverstoord onder deze salvo's. Op uitstekende wijze beantwoorde hij de vragen die gesteld werden en de beschuldigingen die gelanceerd werden. Hij aarzelde niet om Mr. Solway en de luisteraars er op te wijzen dat het Christelijk geloof niet maar iets is voor de kerk en de binnenkamer, doch dat het de stuwende kracht dient te zijn in alles wat de Christusbelijder doet of laat. Toen Mr. Solway hem vermaande niet filosofisch te worden, maar zich te beperken tot een pragmatische aanpak, antwoordde Mr. Vandezande onmiddellijk dat Mr. Solway zichzelf tegensprak, omdat juist het pragmatisme een typisch moderne filosofie is.

Het interview, dat herhaaldelijk onderbroken werd door reklame en nieuwsberichten, eindigde tenslotte met een opmerking van Mr. Solway dat hij Mr. Vandezande volgend jaar graag nog eens zou spreken en dat deze zich dan wel bekeerd zou hebben. Mr. Vandezande repliceerde dat hij die uitnodiging met beide handen aanpakte, maar dan niet als bekeerling tot het standpunt van Mr. Solway, doch als vertegenwoordiger van de Christian Labour Association of Canada en The Committee for Justice and Liberty. Hij riep de luisteraars op hun steun te verlenen aan het werk van deze twee Christelijke organisaties.

We kunnen dankbaar zijn dat God keer op keer mogelijkheden schept om ons Christelijk getuigenis te doen horen voor het publieke forum. Het CHUM programma was er een voorbeeld van. Een paar dagen voor dit radioprogramma zond de C.J.L. 1200 aankondigingen naar luisteraars in Toronto en omgeving met een bijgaande retour enveloppe. Men werd verzocht zijn bijdrage te sturen naar het Comité. Een aantal luisteraars heeft dit reeds gedaan, waarvoor onze hartelijke dank.

We willen langs deze weg allen, die de zaak van de vrijheid van vereniging en meningsuiting ter harte gaat, oproepen om door gebed en financiële steun uiting te geven aan hun overtuiging. Het is uw en mijn voorrecht God en Zijn grote daden bekendheid te geven in ons land.

Ons adres is "C.J.L. Foundation", P.O. Box 151, Rexdale, Ontario.

E. Vanderkloet

Natuurgeneeswijze

Het vanouds en alom bekende Kruidenhuis Flora bestrijdt reeds 40 jaren alle slep. ziekten (behalve kanker) met zijn geneeskruiden met de prachtigste successen, ook in schijnbaar hopeloze gevallen. Gegar. onschad.! Attesten liggen ter inzage. Toezending desgew. blanco. Wat U ook mankeert en wat U ook al hebt geprobeerd, meldt Uw ziekten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA'

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Geef Uw

ADRESVERANDERING

steeds tijdig op aan de Administratie van

CALVINIST-CONTACT

PRESBYTERIAN - CHRISTIAN REF. MINISTERS' CONFERENCE

This Conference will be held on 16, 17 and 18 January, 1967 in Galt, Ontario. The Knox Presbyterian Church in that city will be the hostess.

The program will begin on Monday evening with an address by the Reverend Max Putnam of St. Andrew's Presbyterian Church, Kingston, Ontario on "The Ministeras Evangelist." On the Tuesday, the Reverend J. H. Nederhood, Radio Pastor of "The Back to God Hour," will give a paper at the morning session on "The Theology of Evangelism" and in the afternoon another on "The Use of Mass Media in Evangelism." In the evening Mr. Spanky of the University of Guelph who is also very much involved in "Sermons for Science" at Expo '67 will tell something of what is being attempted through the medium of scientific films. On Wednesday morning, the Reverend R. A. Crooks of St. Andrew's Presbyterian Church, Parry Sound will speak on "The Special Evangelistic Campaign and Its Follow-up.

There will be ample time for discussion and it is the hope and prayer of those who organize this Conference, that it may be helpful for our common task as ministers of churches with a Reformed background to discuss these problems together.

For further information contact Prof. W. Stanford Reid, 80 Queen Street, Guelph, Ontario.

SPECIAL TRAIN TO EXPO ON "HOLLAND DAY"

Official opening of the Holland Pavillion by His Royal Highness Prins Bernhard

LEAVING MAY 17 — — — RETURNING MAY 20TH

stopping at all major Ontario cities for pick-up.

Complete package from Hamilton or Toronto return railfare, three nights in Hotel plus EXPO passes $48.50 per person (double occupancy). Hotel location only 4 miles from EXPO, limited space available. CALL NOW AND JOIN THE PARTY!

KOOPS TRAVEL SERVICE LIMITED

543 BRANT STREET, BURLINGTON, ONTARIO
632-1255 (24 hrs.) Check local listing for ZE 9-2030 (No toll charge)

TORONTO DEPARTEMENT VAN ONDERWIJS

VEREENVOUDIGD ENGELS
AVONDCURSUSSEN VOOR NIEUW-CANADEZEN

3 Januari—23 Maart 7.30 N.M.—9.30 N.M.

GEEN LESGELD

SPECIALE CURSUSSEN VOOR BEGINNERS op KENT SENIOR SCHOOL en op elk van de andere scholen.

SCHOLEN

Maandag en Woensdag

Bickford Park High School, 777 Bloor Street West (4)
Central High School of Commerce, 570 Shaw Street (4)
Hughes Public School, 177 Caledonia Road (10)
North Toronto Collegiate Institute, 17 Broadway Avenue (12)
Oakwood Collegiate Institute, 991 St. Clair Avenue West (10)
Orde Street Public School, 18 Orde Street (2B)
Parkdale Collegiate Institute, 209 Jameson Ave. (3)
Parkway Vocational School, 1 Danforth Avenue (6)
Western Technical - Commercial School, 125 Evelyn Cres. (9)

Maandag, Dinsdag, Woensdag, Donderdag

Bloor Collegiate Institute, 1141 Bloor Street West (4)
Eastern High School of Commerce, 16 Phin Avenue (6)
Givens Public School, 49 Givens Street (3)
Kent Senior Public School, 980 Dufferin Street (4)
King Edward Public School, 112 Lippincott Street (4)

Alle scholen zullen cursussen voeren die tot een klasse 8 Diploma leiden.
Leerlingen van de Senior en gevorderde cursussen zullen in de gelegenheid zijn om Engelse Compositie van klasse 10 en/of klasse 12 te schrijven na afloop van het lente trimester.

BARRY G. LOWES, Voorzitter
GRAHAM M. GORE, Directeur v/h Onderwijs

Nigeria in Travail

by Dr. R. Recker

Picture a country just north of the Equator, stretching 650 miles long and 700 miles wide, which seeks to shelter 250 varied peoples, trying to weld them into a form of modern state. Try to imagine the variations in climate, in living pattern, and in temperament of the peoples. And besides that, there are the age-old tribal feuds and prejudices which must be overcome.

Dr. Robert Recker, who became in 1947 a minister of the Christian Ref. Church, was called as a missionary for the Nigerian mission field in 1949 where he laboured for more than a decade. At the present Dr. Recker is teaching at Calvin Seminary in Grand Rapids.

Nigeria has a long history of human habitation dating back to the old stone age. There are evidences of the existence of the Nok people a thousand or more years before Christ in Nigeria, and they or a similar people, were widespread in West Africa. They were a people with an artistic bent showing some technical ability. Around the time of 200 A.D. they became extinct, probably due to the immigration of the Bantu Negroes into the Benue valley somewhat earlier. But after a millenium these people in turn were overshadowed by the arrival of the Sudanic Negroes from the northeast section of Africa. The Ibo and the Ijaw were among the first of these people to arrive and settled in the less populated area of the lower Niger. Through intermarriage with some of the Bantu groups, perhaps such peoples as the Ekoi, the Ibibio, and the Efik were formed. With the rise of Islam in north-eastern Africa new infusions of refugees took place. Among these may have been the Jukun and part of the Yoruba. The Jukun settled in the Benue basin while the others pressed on further to the West and South. Around 900 A.D. this development in the south was paralleled by similar development in the North. The Kanem kingdom (Kanuri) was established in northeastern Nigeria, and the foundation of the Hausa-Habe kingdom was laid in the Niger Basin. The latter kingdom consisted of seven important states. Hence by 1000 A.D. the main stage was set for the political struggles and feelings which we are witnessing today.

The years which followed saw the rapid expansion of the Yoruba kingdom, and also the development of the Bornu Kanuri kingdom. Gradually there came about an infusion of Fulani into the Hausa States in the northwest. This movement of the Fulani from the northwest was due to the pressure of the Berbers. The 'Town' Fulani mixed with the Hausa people and helped in their conversion to Islam, but the 'Cow' Fulani have maintained their separate identity, following their herds throughout the grazing areas of northern Nigeria.

At the close of the fifteenth century the Portugese established their coastal trading establishments, and the sixteenth century saw the launching of the great tragic slave trade. By 1798 about 72,000 slaves per year were being transported from the West Coast of Africa. This led to a depletion of the population in some settled communities. The Oyo and the Owerri kingdoms utilized slavery as an instrument of power, and hence that area came to be known as the 'Slave Coast'. By the nineteenth century the yearly average of slaves imported into America was 13,000. Nigeria shared in Africa's loss of twenty to thirty million men and its destructive results for African society. Slave-raiding had taken the zest out of normal life, and it effectively hindered any real progress.

At the beginning of the nineteenth century a Fulani, Usman dan Fodio, led a Fulani rebellion against the reigning Hausa chiefs. All the Fulani recognized Usman as 'Sarkin Musulmi', Head of the Faithful, and sought his blessing for launching a holy war against their former rulers. The Fulani who were now made the rulers of the cities were called Emirs. Even the Muslim kingdom of Bornu was attacked by Usman's followers. Usman handed over control of the government to his brother Abdullahi and his son Bello. But Bello succeeded Usman as Sarkin Musulmi. The Fulani kingdom pushed as far south as Ilorin by 1817.

So at this point we see the Fulani-Hausa empire in the north, the Oyo (Yoruba) empire in the south-west, and the Aro (Ibo) empire in the southeast. The basic divisions of the country were already in focus.

However, in the 1840's began the invasion of Protestant missions into the southern half of the country at places such as Abeokuta, Onitsha, Badagry, Calabar, Fernando Po and others. This invasion followed the seemingly disastrous Niger Expedition of 1841. At about the same time there came about a rapid expansion of British trade with the coastal ports in such items as palm oil, timber, etc. The interest of the British government in this trade was shown in the annexation of Lagos in 1861. In 1889 the whole of Yorubaland was joined to the Niger Coast Protectorate. The Royal Niger Company in effect ruled the Niger basin. Its charter was revoked in 1899, and in 1900 what is now Southern Nigeria became a unified Protectorate. On January 1, 1900 the Protectorate of Northern Nigeria under Brigadier-General Lugard was also proclaimed. Resistance was broken down in 1902-1903, with Kano being taken on Februari 3, 1903.

A further step was taken in the process of welding Nigeria into a nation when on January 1, 1914, the two protectorates were amalgamated into the 'Protectorate of Nigeria'. Sir Frederick Lugard became the first Governor-General.

One of the facts which had tremendous influence on the development of the country and the later history is summarized by Mr. Wale Ademoyega:

"At the expiration of this period in 1946, ninety-seven per cent of all school children in the country attended missionary schools; and ninety-nine per cent of the schools were missionary. Since the missionaries had concentrated their activities — on account of governmental restrictions — in the south, the northern part of the country received hardly any Western education." p. 112, **The Federation of Nigeria**, 1962, George G. Harrap & Co. London.

This led to the situation that in the Southern part of Nigeria many people have been trained in primary, secondary, and university education. Hence, there are more trained people available than there are jobs available for them. So many people of the South-east, the Ibo, have spread out into the other regions of Nigeria seeking work. Due to a shortage of land in their own area, many of the untrained people also sought jobs or a trading career in other areas of Nigeria.

Thus many of the Ibo people could be found in the North in the civil service jobs, as clerks in business firms, as technicians in the mines, and as workers in public transport and utilities. But this filtering into some of the best jobs in the north did not proceed unnoticed, and gradually down through the years resentment has been built up. Then again the efficiency of the Ibo trading community proved to be too keen a competition for some of the local traders, and this too laid the groundwork for the emotional explosion which we have seen in the past few months.

Shortly before and after achieving independence, the northern Region had felt its lack of trained personnel, and there has been an attempt to expand rapidly in the area of secondary education. However, shortages are not overcome overnight.

The Nigerian people were led by Britain to independence by way of a series of constitutions — the constitutions of January 1, 1947, January 1952, and October 1, 1954. The Federation of Nigeria gained its independence from England on October 1, 1960.

For five years there had been a coalition government of the N.P.C. (a political party based in the North) and the N.C.N.C. (a party based in the East in the main.) The N.P.C. had the largest number of seats in the Federal House. It continued to rule after independence in coalition with the N.C.N.C. On October 1, 1963, Nigeria became a Republic within the British Commonwealth.

Nigeria had consisted of three regions: the North, the East, and the West up to this time. But in 1964 the new Mid-West was formed, and there continues pressure down to the present for the formation of more states in order to avoid any one large region of dominating the entire country. The poltical power was held by the Sardauna of Sokoto of the North, Sir Ahmadu Bello, in conjunction with Chief Akintola of the West.

This was the situation when in January of 1966 there was a coup d'état by the military in which the Prime Minister, Sir Abubakar Tafawa Balewa, the Premier of the North, Sir Ahmadu Bello, and the Premier of the West, Chief S. L. Akintola were killed. Major General Aquiyi-Ironsi, an Ibo, took charge of the government of the country. Except for some riots in May in the Kano area, it was generally peaceful. However, in July a new coup took place in which Major Ironsi was killed. Some northern officers took over the control of the army, and Lt. Colonel Yakubu Gowon replaced General Ironsi as the head of the State. At the end of September general disorder prevailed in the North with some elements of the Army in a mutinous state. During this time many Ibos were killed and the rest were evicted from the North. Estimates of the number of Ibo people who have left the other regions vary from 40,000 to 300,000. This treatment has made the Ibo people resentful and led to their feeling a bit insecure as to their place in the Federation. Lt. Colonel Odumegwu who is the Eastern Military Governor has hesitated to enter the constitutional conferences, which have been held in Lagos in the last months, out of fear for his own life. Thus the attempts to reconstitute the Federal Government have not been successful. At this point Lt. Colonel Gowon has warned the Eastern Region that any attempts to secede will be met by force. Gowon is also seeking to introduce his own constitution and would press for the division of the country into a larger number of states.

So, we see that the power struggle between the various areas of Nigeria, having deep historical roots, continues to plague the attempts to weld this nation into a unity.

So too, the last years have seen a rapid development of the Nigerian churches. The evangelistic crusade, called the New Life For All, has been very effective, and has brought new life as well to the existing churches. There has been an open door for the spreading of the Gospel in the last two years, but the recent trouble resulting in a lack of peace and order has disrupted some of these evangelistic efforts. Some of the Christians have been sucked into the pitfalls of tribal hatred and selfish greediness. May God preserve the land and the church which we love and seek to serve.

This underlines the fact that we should be much at prayer to our sovereign God that the Holy Spirit may restrain the expression of evil, and continue to bless the ministry of His Church in Nigeria.

Tender, Tasty Chicken In So Many Menu Ways

By ALICE DENHOFF

AN ANCIENT proverb advises, "Better slight a guest than starve him." The good hostess does neither. She prepares and serves a wonderful dinner and delights in having appreciative diners at her table.

Chicken, tender, succulent, well-prepared is always welcome.

For fixing it a bit different, try:

BAKED TARRAGON CHICKEN

- 2 broiler-fryers, cut in serving pieces
- 2 tsp. monosodium glutamate
- 2 tbsp. lemon juice
- 4 tbsp. butter or margarine, melted
- 2 tsp. salt
- ¼ tsp. pepper
- 2 tsp. tarragon
- 1 can (8 oz.) whole mushrooms

Sprinkle chicken with monosodium glutamate. Place chicken pieces, skin side up, in shallow baking pan.

Combine remaining ingredients, except mushrooms. Spoon over chicken. Bake at 375°F. 30 min., brushing occasionally with pan juices. Add mushrooms and liquid. Bake 20 to 30 min. longer.

Serves 8.

CHICKEN PIE

- 6 c. cooked, diced chicken
- 1 tsp. each monosodium glutamate and salt
- 2 c. chopped celery
- 1 c. mayonnaise
- 2 tbsp. lemon juice
- 1 tsp. each Worcestershire sauce and dry mustard
- ¼ tsp. Tabasco
- 1 11-in. baked pastry shell
- 1 c. grated American cheese
- 3 tbsp. melted butter
- 2 c. finely cubed bread

Sprinkle chicken with monosodium glutamate and salt. Toss with celery. Put mayonnaise in bowl; blend in next 4 ingredients. Add to chicken; toss to combine. Turn into prepared pastry shell. Combine butter and bread cubes; sprinkle over chicken. Bake at 350°F. 30 to 35 min., or until baked through.

This is a nice party number as it serves 10 and would look handsome on a buffet with a colorful garnish framing the dish.

BAKED STUFFED CHICKEN BREASTS

- 6 whole broiler-fryer chicken breasts, boned
- Salt and pepper
- ¾ c. butter or margarine, divided
- ¼ c. finely chopped onion
- 2 tbsp. finely chopped parsley
- ½ tsp. each dried leaf rosemary and basil
- 1½ c. pkg. stuffing mix
- ½ c. boiling water
- 2 tbsp. finely chopped truffles, optional
- Supreme Sauce (recipe follows)

Halve breasts and cut through thickest part of each to form pocket. Sprinkle with salt and pepper.

Melt ½ cup of butter in saucepan. Add onion and cook until tender, but not brown. Add parsley, herbs and stuffing mix. Add boiling water; toss lightly.

Fill breast pockets with stuffing; secure openings with skewers. Place on rack in shallow baking pan. Brush with rest of butter, melted. Bake at 350°F. 1 hr.

Serve with sauce and truffle garnish.

SUPREME SAUCE

- 3 tbsp. each butter or margarine and flour
- 2 chicken bouillon cubes
- 1½ c. hot water
- ½ c. heavy cream
- 2 egg yolks
- ¼ tsp. paprika
- 2 tsp. lemon juice

Melt butter in saucepan. Add flour; stir to smooth paste. Dissolve bouillon cubes in hot water. Gradually add bouillon to pan, stirring constantly; cook until mixture thickens and comes to a boil. Beat cream and egg yolks together. Stir rapidly into bouillon mixture; heat. Stir in paprika and lemon juice.

Makes 2¼ cups enough for the 12 servings of the baked chicken breasts. Another superb party number.

BIBLE FOR RETARDED CHILDREN

The first Bible edition produced by a Bible Society for mentally retarded children was published recently by the Netherlands Bible Society. The first in a series "What the Bible tells us," the edition contains the story of the birth of Jesus from the Gospels of Matthew and Luke, under the title "Jesus is born".

The edition was planned by a special committee composed of Protestant and Roman Catholic experts in the education of retarded children, and representatives of the Netherlands Bible Society. Under their professional guidance, a Dutch translation was produced with very simple, short sentences. The book, which is strongly bound, is largely composed of illustrations in four colours, specially designed for the needs of this type of child. A gramophone record is also available which can be used with the book, giving the same Bible text, with hymns and music and a simple meditation.

The project arose as the result of a plea from teachers of mentally retarded children, for whom no suitable books on the Bible were available.

Interest in the project has already been shown in other countries, and some Bible Societies are planning to use the illustrations for editions in other languages.

THEOLOGICAL SCHOOL OPENED IN FORMOSA

(Orthodox Presbyterian Messenger) — A new theological school has been opened in Formosa for the training of young men and women in the Reformed faith. It is Calvin United Theological College and is being operated by the missionaries of the five churches which compose the Presbyterian and Reformed Missions Council on Taiwan. In addition to The Orthodox Presbyterian Church, these are the Christian Reformed Church, the Presbyterian Church of Korea (Kosin), Reformed Churches of New Zealand and World Presbyterian Mission.

The school is located in Hsinchu where a building has been rented which will serve adequately as classroom and dormitory. The missionaries of the group serve as teachers together with Mr. Daniel Hung and Mr. David Liu. It is significant that, since two of the missionaries are themselves Oriental, four of the faculty members are Oriental.

The college will have three levels of achievement: Bachelor of Divinity degree for those who have completed college training before entering, a Bachelor of Biblical Studies degree for those who enter with two years of college, and a Theological Diploma for those who enter with a high school diploma. The curriculum will be four years in length and include all the regular theological disciplines except Hebrew. (RES)

CANADA PENSION PLAN

❷

(Canadian Scene) — Although the principal function of the Canada Pension Plan is to provide members of the labour force with basic Retirement Pensions, it also protects the whole family against many common financial hazards.

DISABILITY PENSIONS

Beginning in May, 1970, contributors who suffer a severe and prolonged mental or physical disability may benefit from Disability Pensions. To claim a Disability Pension between 1970 and 1975, a person must have contributed in any of the five years since the Plan began on January 1st, 1966. After 1975, the qualifying contributory period will be increased gradually. By 1993 and afterwards, contributions will have to be made in 10 years to provide a Disability Pension — namely, in the five years immediately before the disability and in other five years. The Disability Pension will be $25 a month plus 75 per cent of what a contributor's monthly pension would have been if he had reached retirement age. Based on the present rates, the maximum Disability Pension — payable to a contributor earning $5,000 or more a year — will be $103.13 a month. The pension will be paid until a person recovers from the disability or until he reaches age 65, at which time it will be replaced by a Retirement Pension. In addition, $25 a month will be paid for each of a disabled contributor's first four dependent children, and $12.50 a month for each additional child. To qualify, a dependent child must be unmarried and under the age of 18. However, payment will be made in the case of a child aged 18 or over, who is attending school or university full-time when the contributor becomes disabled, and who continues to do so. In these circumstances, the child will qualify for benefits up to age 25. Of course, if a child ceases to be dependent, the benefit is discontinued.

SURVIVOR BENEFITS

Benefits for the survivors of contributors who die are provided by the Plan. Benefits begin in February, 1968. They also require a qualifying period. A contributor must have contributed to the Plan for one-third of the years he could have contributed or for 10 years, whichever is smaller; and he must have contributed for a minimum of three years.

To help meet such immediate demands as funeral expenses, the Plan provides a lump sum death benefit. This is equal to six times a contributor's monthly Retirement Pension — or if he is under 65 when he dies, six times what his monthly pension would have been had he lived to retirement age. The Death Benefit is subject to a current maximum of $500.

For the longer term, the Plan provides a pension for a contributor's widow — or for a disabled widower — as well as an orphan's benefit for each of his dependent children. Orphan's benefits are payable at the same rates and under much the same conditions as are benefits for dependent children of disabled contributors. The amount of a Widow's Pension varies with her circumstances and her age. The full rate is $25 a month plus 37½ per cent of her husband's Retirement Pension, or what it would have been had he reached retirement age. The full rate is paid to a woman widowed between the ages of 45 and 65, but it can be paid at an earlier age if she is or becomes disabled, or if she has dependent children. A woman whose husband's Retirement Pension would have been the maximum of $104.17 a month would be entitled to a monthly payment of $64.06. On the other hand, if a woman is widowed under 45, and if she is neither disabled nor has dependent children, her pension will be reduced by 1/120 for each month she is younger than 45 at the time of her husband's death. Thus, a woman widowed at age 35 or less, who has no dependent children, and is not disabled, will not receive a Widow's Pension until she reaches 65, except if she becomes disabled in the meantime. Finally, a widow aged 65 or more is entitled to a Widow's Pension equal to 60 per cent of her husband's Retirement Pension. This holds true regardless of her age when her husband died or whether she was receiving a Widow's Pension before she reached 65. In addition, she would also receive the Old Age Security Pension of $75 a month if she met the age and residence requirements.

Congratulations!

The marriage of Miss Trudy Bakker, daughter of Mr. & Mrs. G. Bakker and Mr. Dick De Moor, son of Rev. & Mrs. H. De Moor took place on Saturday, October 1st, 1966.

FROM HITHER AND YON

DISSENT

by John Kettle

THE INEQUITY OF SEPARATE SCHOOLS

We pride ourselves on not discriminating against our fellows in matters of religion or race, and then turn around and slap heavier city taxes on the supporters of separate schools. And somewhere, somehow, we manage to keep straight faces and insist that we are not discriminatory.

Legalistically, I have no doubt, a snooper with a finger in the statute books and a beady eye on the nasty squabbles of the past could say that separate-school supporters are lucky to get their hands on any public money at all for their schools.

THE FAIREST WAY

Such a Scrooge might maintain that there are the public schools, free and open to anyone, and the parent who demands to send his child to a different school should pay for the privilege and stop squawking.

But it's a fact, isn't it, that if the separate-school kids didn't go to their separate schools, they'd be a charge on the public school system — a charge at the full rate. There's precious little charity involved. And it isn't altogether a mad whim on the part of the parents who prefer the separate schools for their children. The law says quite plainly they have got to go to some school.

When you get right down to it, the principles of compulsory education and compulsory taxation to support education pretty neatly define the right, human, and democratic course we should be following:

We should tax everybody according to the same rules, and we should dish out the money for every child according to the same rules.

This would mean that the question on the city tax assessment about whether you're a separate-school or a public-school supporter would be struck off. You would be a school supporter, period.

It would mean that every recognized school, or school system, or school board, would have exactly the same call on these public funds as every other. The fairest way to do it would be to pay an equal share for each pupil. It would work out to about $400 a year per pupil.

NO RIGID DOGMA

It would not hike the cost of education by one penny. But parents would be faced with a decision in which they have to choose between their cheque books and a school that isn't what they want for their child.

The private schools would get their share just like the public and separate schools. They would have to be certified by the Department of Education as to standards. Then, if they wanted to provide extra services and could find parents who wanted to pay for them, all well and good. The parents would pay the difference between the straight, per-capita grant and the school's fees.

As a byproduct, this could do a lot to sharpen up the public schools. Competition would be possible. Parents would know that they weren't stuck with the public school, because there would be private schools operating on the straight grant.

One of the beauties of a socio-politico-economic system like ours is that it isn't stuck with rigid dogma about giving everyone the identical product of service whether he wants it or not. We try to guarantee a certain minimum, and then we leave people the greatest possible number of choices. And that's just what this system of distributing school revenues would do.

(Mr. Kettle is former editor of The Canadian Architect and Canada Month.)

—Toronto Telegram

Nov. 17, 1966

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. I. Ouwendyk wish to announce the engagement of their daughter

HENRIETTE
to
Mr. JOHN DEVRIES

December 17, 1966.

R.R. # 3, Vanessa, Ont.

During the Hamilton Teachers' Convention on November 17, 1966, someone took

THE WRONG COAT

and left his own in the Immanuel Christian Reformed Church. There are keys in the pocket. Please contact Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

By Feb. 15th, 1967 the Family Aid of Toronto, with members of the Christian and Canadian Reformed Church of Willowdale will need

A HOMEMAKER

Due to marriage of the present one. Apply to Mrs. J. M. Den Broeder, 11 Allanbury Gardens, House 11, Willowdale, Ont., or phone 222-2469.

WANTED

Female full time office and secretarial help is needed at the Hamilton District Christian High School. Please send applications, stating qualifications, references and experience to Mr. Peter Kroschell, Principal, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

FROM POWER TO POSIES:

Nuclear reactors make lots of things

by: Joseph M. Dukert.

New York (NAPS) — This article is for adults only.

Kids don't have to read it, because anybody born since 1945 has grown up in the Atomic Age and presumably knows all about the new nuclear reactors which keep appearing . . . around the countryside, in our ports, and even overhead.

For us oldtimers, however, the term itself is deceptively simple. Most people think instinctively of a "reactor" as an atomic gadget that somehow pours electricity into an area's power network. Not necessarily so! Of some 280 nuclear reactors now operating in the U.S., only 15 are "central power stations" which fit that description. The rest are being used for anything from teaching students to producing new flower strains.

Most of the electric-utility-type plants are concentrated in the populous Northeast and in the Great Lakes-Midwest region; but research, test and "teaching" reactors may be found anywhere from Florida to the State of Washington. More than 40 are located on college campuses — including one just 35 blocks from the U.S. Capitol Building, at the Catholic University of America.

Only 25 years ago, nuclear reactors didn't exist. Today they are such a commonplace part of technology that a Boy Scout can earn credits toward a merit badge by building a miniature model of one and describing how it works to his Scoutmaster.

For those who are neither Scouts nor Scoutmasters, it might be worthwhile to explain just what a reactor is. It's a device which can produce and control a self-sustaining chain reaction of fissioning atoms.

Crack open the kernel of a single uranium atom by hitting it just right with a sub-atomic bullet called a "neutron", and part of the energy which had previously been needed to hold the atomic nucleus together is released. The gimmick is that a few extra neutrons may be flipped out into the reactor at the same time. If enough of these fresh neutrons can be induced to split the surrounding atoms, the process will continue in an orderly chain — releasing energy in steady, predictable and usable amounts.

The same sort of thing goes on in an atomic bomb, but in a vastly different way. In that case, pieces of extremely pure fissionable material must be brought together and held in contact long enough for an explosive force to build up. Actually, this is quite difficult to achieve; and it can't be done accidentally. It's physically impossible for a reactor to behave like a bomb — or vice versa.

In a nuclear power plant the heat from fissioning atoms usually heats water to produce steam for turbines, which generate electricity. Thus electricity is turned out in about the same way as in a conventional power plant — except for the amount of fuel used. Each pound of uranium (fuel) yields as much heat as about 1300 tons of coal.

Aboard nuclear-powered ships, on the other hand, the main job of the turbines is to drive the propellers directly. But some of the heat from the reactors is also diverted to other purposes; e.g., to generate electricity and to distill sea water.

Numerically, our nuclear navy accounts for more of this country's reactors than any other single, specific use. The size of our surface and sub fleet has grown so rapidly that few Americans realize that it now numbers about five dozen vessels.

The overwhelming majority of our nuclear reactors don't drive anything, however, and produce only negligible amounts of power at most. They're designed to do jobs like testing the effects of radiation on materials, and producing radioisitopes.

Many uses of reactors depend solely on the neutron "bullets" which they generate. These high-energy radiations can be put to work in a variety of ways:

1) They can make ordinary inert materials radioactive so that they can be used in medical diagnosis, cancer treatment and literally hundreds of industrial applications.

2) They can increase the normal number of mutations in seeds to facilitate the laborious job of developing new plant strains, like disease-resistant grains, variegated carnations and kingsized peanuts.

3) Chemical analyses have been made more than a thousand times more sensitive by the fact that each different element within a sample placed inside a reactor subsequently gives off a distinctive and detectable radiation "signal".

4) Some useful chemical processes are stimulated by radiation, and both physicists and chemists also use reactors to probe the basic structure and behavior of various materials.

Nuclear reactors offer considerable variety in their design and operation. Their fuel may be metal, ceramic, or even a uranium-containing liquid. Solid fuels may be in the shape of plates, foil, pellets or pins; and they may be mixed or interspersed with either a liquid or solid "moderator" — a material which slows the flying neutrons down to a speed at which they are most likely to keep the chain reaction going.

The other two key components of a nuclear reactor are its control rods and coolant. The control rods are made of some neutron-absorbing material, and they cut off or regulate a chain reaction, depending on their position in relation to the fuel elements. The coolant removes heat from the reactor core; it may be water, liquid, metal, chemical or gas.

The largest reactors in the country, from the standpoint of sheer volume, are those which produce fissionable material for our national weapons program. In ordinary uranium less than one atom in 100 is the kind which will fission readily, but the rest can absorb neutrons and transform themselves inside these "production reactors" into a completely new element — plutonium — which is one of the basic ingredients of A-bombs. Some of these giant cubs-shaped reactors are as big as a five-storey building.

At the other end of the scale, the smallest nuclear reactors in existence are those being built to be launched into space, where they will supply electrical power for satellites. The first reactor to orbit the earth was small enough to fit into the front seat of an automobile. Later generations of these plants will help us explore the ocean depths and recover the vast resources under the sea.

In a few years, reactors will actually be propelling spacecraft. These will be much more powerful than the satellite power supplies. The first ones will use their heat to change hydrogen from a four-hundred-degrees-below-zero liquid to a high temperature gas, which will force the rocket forward as it expands through a rocket nozzle in the tail. Other reactors may produce electricity for engines which can provide enough impetus to propel vehicles into deep space, far beyond the strong gravitational tug of the earth and other celestial bodies.

Despite all these high-flown facts, we older folks will probably continue to think of reactors primarily in terms of the kind that our local electric company can use to power dishwashers and toasters. So how big a role do the power reactors play these days?

The Atomic Industrial Forum, an authoritative group which includes both reactor manufacturers and utilities among its members, says that central power stations will be operating in almost a score of states within a little over five years. The small to medium-sized plants which were built initially to provide operating experience are gradually being supplemented by larger reactors which can compete economically with ordinary power plants of comparable size.

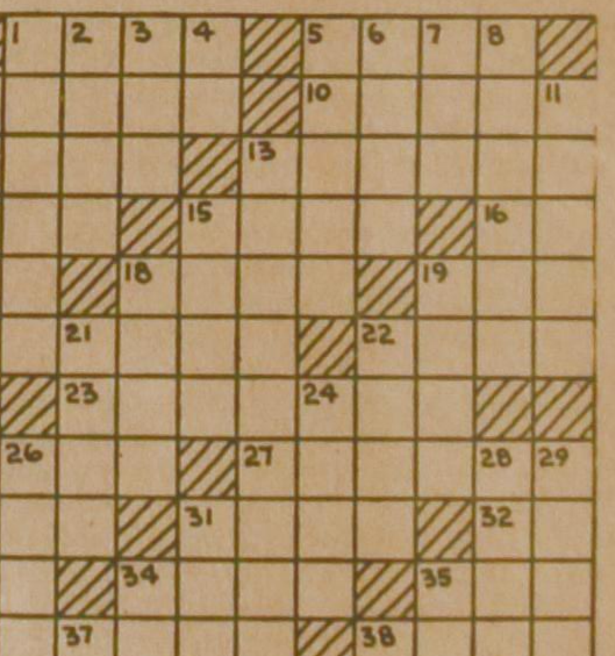
Recently a number of very large nuclear plants — each capable of supplying the day-to-day needs of well over half a million American families — have been announced. The AIF says that some of these will be completed by the end of the 1960's, and they should outperform conventional plants in their respective areas.

Before the end of 1970 nuclear reactors in this country will be able to produce about as much electricity as the entire electric generating system of Sweden or Spain does now. Yet this will still represent only 3% of the total capacity of the gigantic U.S. power industry by that time.

Nevertheless, the trend is unmistable now and the orders for nuclear power plants have been pouring in, especially in the past six months. AEC Chairman Dr. Gleen T. Seaborg recently predicted that the nuclear share of U.S. power production would reach 15 to 20% by 1980. That's a lot of reactors.

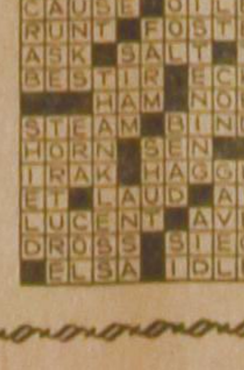
In the meantime, there are already a few of them around the countryside and in the American ports.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Remain
5. Not fast
9. Minute groove
10. Describing some floors
12. Algerian seaport
13. More difficult
14. Girl's name
15. Cattail
16. Left-hand page
17. Three-toed sloth
18. Cipher
19. Relatives
20. Drinking aids
22. Arrange systematically
23. Vexed
25. Pert girl
27. Bodkin
30. Measure of length
31. P. I. trees
32. Music note
33. Jewish month
34. Asterisk
35. Label
36. Marco Polo's name for an East Asian country
38. Walking stick
39. S. Afr. village
40. Courage
41. Small
42. Astonishes

DOWN
1. Channel
2. Server
3. French river
4. Arabic consonant
5. Not fresh
6. Italian coins
7. Ancient
8. Beetle
9. Couches
11. Male bee
13. Great inland sea: E. central Canada
15. Village
18. Jargon
19. Famous pirate
21. Foray
22. Charges as for services
25. Fissure
26. Capital of Tasmania
28. Span.-Amer. plains
29. Anxious
31. "Boot" country
34. Mongoloid in Indo-China
35. Anecdote
37. Indo-Chin. tribe
38. Bird's cry
40. It proceeds: music

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Blyth, Ont., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

te Transcona (Winnipeg), Man., S. Viss te Houston, B.C.

te Vancouver (Bethel), B.C., J. Fondse te Manhattan, Mont., U.S.A.

Bedankt

voor Niagara Falls, Ont., J. J. Wiegers te Hawarden, Iowa, U.S.A.

voor Vesper, Wis., U.S.A., T. Heyboer te Abbotsford, B.C.

—

FAREWELL REV. P. KRANENBURG

On Dcember 9, 1966, in a packed Community Hall, the congregation of the Ebenezer Christian Reformed Church of Jarvis, Ont. bid farewell to their pastor and his wife, Rev. and Mrs. P. Kranenburg. After serving the Jarvis congregation for nearly four years they were now about to leave for their new charge in Red Deer, Alberta. Under the able leadership of the Master of Ceremonies, Mr. P. Haverkamp, the many societies and clubs brought a program of speeches, song and music in which they expressed their gratitude for the support given them by Rev. Kranenburg.

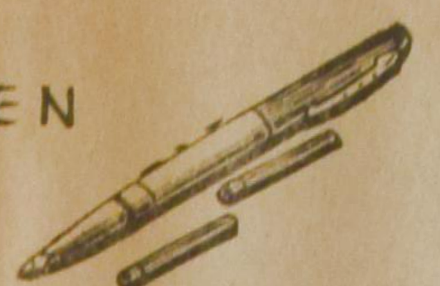
Rev. Rienks of the neighbouring church of Simcoe spoke as councellor of our church. The president of the Consistory, Mr. B. Elzinga expressed the same feelings of love and gratitude which were evident all throughout the evening for all the work Rev. Kranenburg did so diligently and sincerely during the past years. On behalf of the congregation he presented to Rev. and Mrs. Kranenburg a dinnerset and teaservice for 12. Rev. Kranenburg, in his acknowledgement, mentioned the tie which was created in times of sorrow and in times of joy. He commanded the Jarvis congregation to the grace of the Lord Jesus Christ. After closing all present had the opportunity to personally say farewell to Rev. and Mrs. Kranenburg.

On Sunday afternoon, December 11, the farewell-sermon was preached. As his text Rev. Kranenburg had chosen Hebrews 3:1. After this message of comfort, and the closing of the service, Mr. B. Elzinga spoke a few last words of farewell on behalf of the congregation.

Remarks by Rev. Rienks on behalf of Classis Hamilton and a last "Thank You" to the many who were of special help to him by Rev. Kranenburg closed a beautiful and memorable service, in which above all glory was given to God for His blessings in years past.

By order of Consistory:
T. Bergsma.

LEZERS SCHRIJVEN

De "School Creed"

Geachte Redakteur,

Vergun me enige opmerkingen naar aanleiding van wat Rev. G. Van Dooren schrijft in uw nummer van 18 november. Ik acht mij als "layman" niet bevoegd om op alles wat hij schrijft in te gaan. Ik wil alleen maar vragen of Rev. Van Dooren bedoelt, dat een christelijke school dan alleen christelijk is, wanneer zij de "Reformed creeds" heeft. Of als Rev. Van Dooren meent, dat gereformeerde ouders een speciale gereformeerde school moeten hebben, dan zijn wij het in zover met hem eens, dat die school dan ook de "reformed creeds" moet hebben. Rev. Van Dooren weet echter zeer goed, dat niet alle gereformeerde ouders het nodig vinden om een speciale gereformeerde school te hebben en dat daarin dan ook *hoofdzakelijk* het verschil ligt tussen hem en zijn gereformeerde of "reformed" medegenoten.

Het is niet zo, dat zijn reformed medegenoten niet willen luisteren omdat hij een buitenstaander is, maar omdat zijn waarschuwing niet voor honderd procent bijbels is, speciaal wat onze christelijke scholen betreft.

Tenslotte nog iets over wat Rev. Van Dooren aan het einde van zijn artikel schrijft. "De Kerk, dat zijn wij toch," aldus Rev. Van Dooren, "gelovige, gereformeerde mensen." Wij willen direct aannemen, dat Rev. Van Dooren hiermee niet bedoelt, dat er buiten de Gereformeerde Kerk geen gelovigen zijn, maar dan zou ik Rev. Van Dooren toch willen waarschuwen voor dat "Wij toch . . .".

De farizeeën in Jezus' dagen zeiden hetzelfde: wij toch zijn de Kerk, wij zijn Abraham's zaad. Maar iedereen, die in de Bijbel thuis is, weet wat Jezus daarop antwoordde. Niet alleen gereformeerde mensen, maar in Christus gelovigen uit alle landen verenigd om het werk voor Hem. In scholen, de Labour Association, de christelijke politiek, zodat het hogepriesterlijk gebed van Jezus in vervulling gaat: "opdat zij allen één mogen zijn" in Christus.

A. Euverman,,
Houston, B.C.

ANTWOORD

Graag wil ik van de geboden gelegenheid om enkele opmerkingen te maken over de brief van Mr. Euverman, gebruik maken.

1. Ik ben blij, dat Mr. E. schreef, en daarbij niet al te zeer streed voor de gedachte van een aparte School Creed.

2. Natuurlijk zeg ik niet dat een school alleen dan maar christelijk is als de Gereformeerde Belijdenis formeel als basis gekozen wordt. Of een school echt 'christelijk' is, wordt uitgemaakt door de dagelijkse bekering en nieuwe gehoorzaamheid in die school; of ze, om zo te zeggen, gezalfd is met de Heilige Geest (Cat. zondag 12).

3. Een ander ding is echter: op welke basis staat die School? Het moet toch wezen wat onze voorouders wilden: een School met de Bijbel. Weet Mr. E. dan een andere, betere belijdenis dan de Drie Formulieren, waarin niet alleen het feit dat de Bijbel Gods Woord is, maar ook de inhoud van de Bijbel zo kostelijk en rijk beleden wordt?

4. 'k Zou graag Mr. E. herinneren aan de naam van zijn Kerk (een betere naam dan die van de Kerk waarvan ik lid ben . . .): "Christian Reformed"; de Christelijke, Gereformeerde Kerk. De Kerk die door Ge-reformeerd te zijn, weer echt Christelijk werd. Er is toch geen 'extra' van 'Gereformeerd' tegenover 'Christelijk', een 'extra' dat wij er bij gemaakt hebben? Of Mr. E. zou met 'Christelijk' moeten bedoelen een soort algemeen-christelijkheid waar tenslotte geen vlees en benen meer aan zit. Ik geloof, en neem aan dat Mr. E. dat ook gelooft, dat onze Drie Formulieren van Enigheid 'algemeen-christelijk' zijn in de goede zin van het woord, en niet een particuliere liefhebberij met talrijke 'extraatjes' toegevoegd door een apart soort christenen.

5. Voorts zou ik Mr. E. willen verwijzen naar de Orde van zijn Kerk die, in de nieuwe Church Order, art. 71, een nogal nauwe band legt tussen Kerk en School. De Kerkeraden van de 'Christian' 'Reformed' Kerk moeten de leden van de gemeente (!congrègation) ijverig aansporen om goede(!) Christelijke scholen te stichten. Goed christelijk, en dus niet het verwaterde sausje van 'algemeen christelijk'. Ik verwacht niet anders dan dat die kerkeraden de gemeenteleden dan ook zullen aansporen dat zij als ouders de rijke gereformeerde belijdenis-schat niet buiten de muren van hun scholen houden. Dat lijkt me de enige zin van art. 71 te (kunnen) zijn.

6. Ik zal er wel voor oppassen om allerlei christelijke scholen te be- en ver-oordelen. Maar het gaat er ons hier toch om hoe gereformeerde mensen met hun gereformeerde belijdenis hun scholen zullen bouwen?

7. Voor de bewering dat "de waarschuwing van Ds Van Dooren niet voor honderd procent Bijbels is, speciaal wat onze christelijke scholen betreft", zou ik graag enig bewijs hebben gehoord. Wie is er voor honderd procent Bijbels? Maar dan moet hij geholpen worden om meer Bijbels te worden. Mr. E. besteedt er echter niet één woord aan, jammer genoeg.

8. Tenslotte: graag neem ik dat tragisch misverstand weg alsof ik met de woorden: "De Kerk dat zijn wij toch" onszelf op de borst heb willen kloppen op farizeese wijs. Dit is een misverstand, Mr. E. Het ging en gaat hierover: Onderwijsmensen zeggen vandaag: we hebben een 'kerkelijke belijdenis voor de Kerk' en nu moeten we hebben een 'school belijdenis voor de school', enzovoorts. Toen zei ik: maar, broeders, waarom? Die 'Kerk', die die 'kerkelijke' belijdenis heeft, dat zijn wij toch, als leden van die kerk? De belijdenis is toch niet van de kerkeraad of van de kerkelijke 'establishment'? Ik stelde me dus op het standpunt van hen die voor een school creed ijverden, en bedoelde te zeggen: als leden van de Kerk draagt u toch uw 'kerkelijke' belijdenis overal mee in het leven? Ook als U als ouders de handen ineen slaat om een Christelijke, Gereformeerde (tot het echt Christelijke teruggebrachte) school te stichten? We gaan toch 'Jeruzalem niet vergeten' (Ps. 137) als we voor onze kinderen "good Christian Schools" (C.O. art. 71) gaan bouwen?

G. VanDooren.

De Wereldbevolking

Geachte Redacteur,

Naar aanleiding van uw artikel "Tijd en evangelie" in het no. van 2 december wilde ik u even opmerkzaam maken op enkele onjuistheden wat betreft de wereldbevolking. U noemde b.v. dat er twee miljoen mensen op aarde waren in het jaar 400 en drie miljoen in het jaar 1000. Toen echter keizer Claudius omstreeks 50 het aantal burgers telde in het Romeinse rijk bleken het er 6.945.000 te zijn. Als dan ook nog de vrouwen en kinderen meegerekend worden, zullen dat er zeker 20 miljoen geweest zijn, terwijl het aantal niet-Romeinse burgers twee keer zo groot geacht werd. Verder wordt aangenomen dat het aantal slaven ongeveer gelijk was aan het aantal vrijen in die tijd, zodat we dan op een getal van 120 miljoen komen. Als we dan bedenken dat het Romeinse rijk slechts een klein deel van de wereld omvatte, mogen we dunkt me de wereldbevolking schatten op ongeveer 500 miljoen in het jaar 50. Ook uit de gegevens van het Oude Testament kunnen we opmaken dat er toen reeds in het kleine Kanaän een paar miljoen mensen gewoond moeten hebben.

Verder moeten we bedenken dat evenals de beschavingen opkomen en verzinken ook de wereldbevolking kan toenemen en afnemen.

Hoogachtend,

H. Prins,
R.R. 1, Hampton

Dedication "Trinity" Chr. Reformed Church, St. Catharines, Ontario

On December 9th, 1966, the Trinity Christian Reformed Church at St. Catharines dedicated its new Church and Parish Hall in a beautiful and fitting ceremony in which the minister Rev. J. D. Hellinga preached the sermon on Psalm 122.

The Trinity Christian Reformed Church was organized as a daughter church of the Maranatha Chr. Reformed Church of St. Catharines. The approval for the organization was officially given by the congregation on January 27, 1964. We started with 135 families at the time of organization and this number has now increased to 158 families.

Immediately the congregation decided to call a minister and on June 1, 1964 the Rev. J. D. Hellinga accepted the call extended to him.

In the meantime the building program was initiated and on November 29, 1965 the final plans were endorsed by the congregation. The architectural firm of "Krushen & Daily" from Waterloo was put in charge of the building project with Vroom Construction Ltd. of Woodbridge, to erect the buildings.

Arrangements had been made with the Maranatha Church to rent their facilities while the construction was in progress. With gratitude we acknowledge their hospitality during that period.

The foundations of the building were finished by January 1966 while the cornerstone laying ceremony took place on June 18th.

We are deeply grateful to the Lord, Who prospered us immeasurably, spiritually as well as materially, enabling us to finish this work begun in His Name.

Architectural Design

In this building, the design was conceived upon the idea of expressing in terms of form and structure the basis of worship in the Reformed tradition.

Where emphasis is placed upon the worship of a community, as it is in this church, it is important that the congregation be able to see the essential elements which represent the sacraments of Baptism and the Lord's Supper, and that all may hear the Word of God from the pulpit.

The worship of the fellowship has been expressed in the lines of the nave walls, which converge upon the pulpit, focusing the attention of the congregation on the place where the Bible is read and the sermon is preached.

No seat is further away from the minister than sixty feet, and the middle aisle has been placed of centre to have seating direct in front of the pulpit rather than an empty space.

The organ is situated in the balcony, as it is regarded as an instrument to support the worship of the congregation, rather than an element which should intrude upon the relationship between worshippers and sacraments.

In this church the Pulpit is not part of the end of the nave, defined by furniture in a space, but rather it is the end of the nave, from which the steep slope of the roof rises suggesting the projection of the Word of God to the community of believers.

The Educational Building is connected with the church by means of a hall. It is of split-level construction. Downstairs a large fellowship hall with kitchen facilities etc., and upstairs, library room, catechism rooms, nursery, consistory room and the pastor's study.

Organ

The organ was originally built in 1912, by the reputable firm of Casavant Frères Ltd., St. Hyacinthe, Quebec, then a world leading pipe organ manufacturing firm. It consists of a three manual console, 33 stops, 33 ranks of pipes numbering 2043 pipes, and weighs approximately 14 tons. The electrical system to operate every part involves approximately 100,000 feet of wire.

The organ was redesigned and refinished by the Dubay Organ Company Ltd. of Burlington, Ont., former representatives of the Casavant Frères Ltd. in this area and now one of the leading organ builders in Ontario.

It is the redesigners belief that this organ will give more than one century of good service.

T. Hunse, Clerk.

P.S. The times of services of the Trinity Chr. Ref. Church of St. Catharines are now 10.00 A.M. and 5.00 P.M.

DE JODEN IN SPANJE

Toen we een maand geleden met vacantie op het Spaanse eiland Majorca waren, lazen we in een plaatselijk blad een artikel over: De Joden van Majorca. We vonden het zo interessant, dat we het U verkort weer zullen geven. We verstaan hierdoor waarom de Joden zo moeilijk van de Here Jezus willen horen. Het waren de Christenen, of liever "de officiële kerk" die hun voorvaderen in Spanje onnoemelijk veel leed berokkenden waardoor o.a. velen naar Nederland gevlucht zijn. De Spanjaarden zijn alleraardigste mensen wanneer men in hun land met vacantie is. Ze moeten echter iets bloeddorstigs in hun karakter hebben, gezien hun stierengevechten, hun burgeroorlog van enkele tientallen jaren geleden, hun optreden in Zuid-Amerika, toen dat hun kolonie was, hun optreden in Nederland onder Alva en hun optreden tegen de Joden in de Middeleeuwen.

Volgens dit artikel waren er al Joden in Spanje vlak na de omwandeling van de Here Jezus op aarde. Toen Spanje nog een heidens land was, werden ze als gewone burgers behandeld, hoewel ze een eigen plaats in de maatschappij hadden, maar ze waren geen probleem. Hun opvatting dat er slechts één God was werd geaccepteerd. Toen Titus in 70 A.D. Jeruzalem verwoestte en een eind maakte aan de Joodse staat bleven er slechts weinige Joden in Palestina wonen, de rest werd verstrooid over de aarde. Zij die in Spanje en Majorca aankwamen hadden de afslachting door de Romeinen overleefd. Toen Spanje een christelijk land werd, begonnen de Joden een probleem te worden. Toen Spanje geen officiële godsdienst had waren de Joden vrij om God te dienen als Jehovah. Maar toen de Staatskerk leerde dat een Jood (de Here Jezus) God was, bleven de Joden aan het Oude Testament vasthouden en kwam er conflict.

In 579 werd in Toledo de eerste anti-Joodse wet aangenomen en kregen de Joden het gedurende 100 jaar zeer moeilijk. Totdat de Moren Spanje veroverden (U kunt nog de prachtige synagoge bewonderen) besloten de Joden de Moren, als hun bloedsbroeders te ontvangen. De Moren maakten een einde aan de verdrukking van de Joden door de Christenen. Hetzelfde gebeurde op Majorca. Voor het eerst sinds eeuwen, hadden de Joden weer vrijheid om hun religieus en cultureel leven op te bouwen. De Moren lieten de Joden en de Christenen hun godsdienstvrijheid. Majorca plukte hier in alle opzichten de vruchten van en was er een voorbeeld van, dat verschillende rassen in vrede met elkander konden leven.

De Moorse gouverneur was een wijs man, kunst, wetenschap en religie stonden op hoog peil. De Joden werden welvarend en rijk en burgers van het eiland.

Toen echter de Moren werden verslagen en het nieuws zich spoedig verbreidde dat de kerk weer de baas was, begonnen sommige Joden al plannen te maken om Majorca te verlaten.

Inderdaad, toen de Christenen weer de baas werden in Majorca wilden ze geen Joden of Mohammedanen in hun midden, om het Catholicisme zuiver te houden.

De Joden en Moren kregen de keus: "vertrekken of dopen". De meeste Mohammedanen kozen om te vertrekken, zo deed de helft van de Joden. De overige Joden kozen, tegen hun zin, om Christen te worden. Synagogen werden omgebouwd tot kerken.

Men schat dat er ruim 100 duizen Joden op Majorca woonden en dat daarvan 50 duizend Christen werden.

Er zijn nog straten in Palma, de hoofdstad van Majorca, die vroeger bewoond werden door ijverige Joden, die zich toelegden op fabricage en handel. Men neemt aan dat een groot aantal "bekeerde" Joden getrouwd is met Spanjaarden. Men zegt dat men dit thans nog aan de bewoners kan zien. Er zijn slechts heel weinig Joden overgebleven die hun ras zuiver hebben gehouden.

Men is er in Majorca trots op dat op dit kleine eiland zovele rassen zijn samengesmolten: Phoeniciërs, Grieken, Carthagiërs, Romeinen, Gothen, Vandalen, Bizantijnen, Arabieren en Joden. Men noemt hen thans "Spanjaarden", aldus het krantenartikel.

Jan Drent

Het voorkomen van brand is ook Uw zaak

(Canadian Scene) — Er is geen enkel land in de wereld dat meer onderhevig is aan brandschade dan Canada. De totale bevolking van Zweden, Denemarken en Noorwegen is ongeveer gelijk aan die van Canada, maar de schade tengevolge van brand is er maar half zo groot. Hen aantal dodelijke ongevallen door brand is zelfs nog schrikbarender in Canada: dat is driemaal zo hoog als in de genoemde Scandinavische landen. Als er in deze situatie verbetering komt dan zal dat stellig, althans tot op zekere hoogte, te danken zijn aan de invloed van Europese immigranten, die zich over deze zaak zorgen maken, terwijl de Canadezen over het algemeen reageren met een "dat is nu eenmaal zo". Bovendien laten Europenaen hun kinderen niet alleen thuis; en het is juist zo tragisch dat er meer kinderen omkomen in branden dan volwassenen. Onder hen die tussen 1956 en 1965 door brand zijn omgekomen waren 2331 kinderen 2275 mannen en 1217 vrouwen. Ouders en pleegouders van kinderen dienen te weten wat de provinciale wetten over dit onderwerp zeggen en wat er bepaald is in de Criminal Code of Canada (Sectie 189): Een ieder die een kind in de steek laat of een kind in omstandigheden brengt waardoor zijn leven in gevaar komt of waarschijnlijk in gevaar zal komen begaat een strafbaar feit en kan veroordeeld worden tot een gevangenisstraf van twee jaar".

De beste manier om brand te voorkomen is om alle gezinsleden aan bepaalde gewoonten te doen wennen: dat er geen lucifers liggen binnen het bereik van kinderen, dat er niet gerookt wordt in bed, dat de snoeren van waterketels, strijkijzers, enz. uit het contact worden getrokken als de apparaten niet in gebruik zijn, enz. Bovendien behoort U regelmatig Uw huis door te gaan om te zien of alles veilig is.

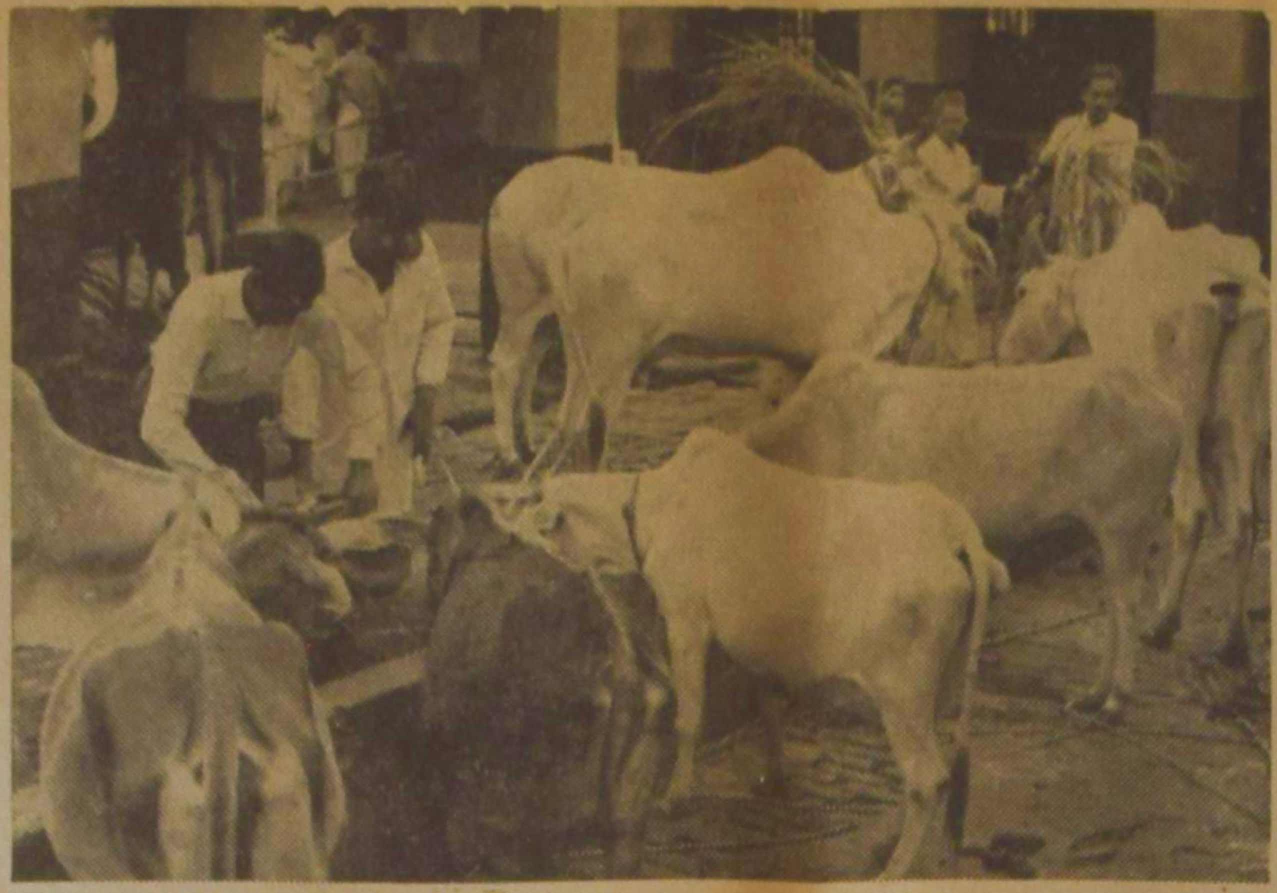
Een hoop mensen weten niet waartoe een zekering (fuse) dient en ook dat kan gemakkelijk tot brand leiden. De chef van Toronto's afdeling tot voorkomen van brand, de heer R. H. Brown, waarschuwde tegen het verstrekken van onverantwoordelijke adviezen. Hij vertelde over het geval van een winkelbediende in een ijzerwinkel, die een huisvrouw een zekering van 30 Ap. verkocht, omdat die van 15 Amp. doorgebrand was. Hij had haar geen slechtere dienst kunnen bewijzen, zo zei de heer Brown. Het electrische systeem in Uw huis is gebaseerd op het gebruik van een bepaalde hoeveelheid electriciteit en als een zekering doorbrandt dan gebeurt dat omdat er te veel stroom door de leiding gaat of omdat er iets kapot is. Het gebruik van een zekering die zwaarder is dan de zekering die voor een bepaalde leiding was voorgeschreven vergroot het brandgevaar omdat het gebruik van meer stroom dan de leiding zelf kan verdragen de kabel zodanig kan verhitten dat er brand door ontstaat.

Overtuig Uzelf ervan dat de zekering van het juiste ampèregehalte is — 15 ampère is gewoonlijk juist. Als U electrische apparaten koopt, overtuig U er dan van dat er op aangegeven staat dat zij goedgekeurd zijn door de Canadian Standards Association; laat een erkend electricien leidingen aanleggen of veranderen; leg geen snoeren onder kleden, over ijzeren haken of andere dergelijke plaatsen, waar slijtage kan leiden tot gevaarlijke situaties.

Geen enkele brandweerman zal U aanraden Uw eigen kleren te stomen; het is veel te riskant. Als U het toch doet, gebruik dan geen benzine of andere gemakkelijk ontvlambare vloeistoffen. Benzine, gemengd met een zekere hoeveelheid lucht kan net zo ontplofbaar zijn als dynamiet. Gebruik alleen vloeistoffen die pas kunnen ontvlammen bij temperaturen van boven de 100 graden. Als U ontvlambare vloeistoffen gebruikt om iets schoon te maken of bij verven, dan kunt U de lappen waarmee U dat doet na gebruik beter weggooien. Lijnolie bijvoorbeeld vat al bijzonder gemakkelijk vlam. Als U vaste was wilt smelten doe dat dan door de bus in een pan heet water te zetten.

Een van iedere vier branden wordt veroorzaakt door vuile schoorstenen of niet goed werkende fornuizen of centrale verwarmingssystemen. De oorzaak is meestal slechte kwaliteit, slecht of onvoldoende onderhoud en ondeskundige behandeling. Als U van mening bent dat er wellicht bepaalde dingen onveilig zouden kunnen zijn in Uw huis, dan doet U er goed aan Uw plaatselijke Fire Prevention Bureau of de Brandweer op te bellen. Zij zullen U graag van dienst zijn en zij hebben U nodig hen te helpen in hun pogingen om Canada veiliger te maken.

Het nummer van de brandweer dient in ieder huis vlak bij de telefoon te zijn. Als U het nummer niet direct kunt vinden behoeft U alleen maar aan de telefoonjuffrouw te zeggen dat er brand is en haar het juiste adres op te geven. U dient ook ten allen tijde te weten waar de dichtstbijzijnde brand alarm box is in Uw omgeving en hoe U alarm kunt slaan. Als U gebruik maakt van zo'n alarm box, blijf daar dan bij staan tot de brandweerauto komt, opdat U de brandweerlieden naar de brand kunt leiden. Een paar seconden kunnen soms een heleboel betekenen.

NEW DELHI: GOPASTAMI is een jaarlijks terugkerend feest in India. Op die dag worden door de Hindoes vele vormen van eerbetoon gebracht aan de heilige koeien: de poten worden gewassen, snoepgoed en fruit wordt aan de dieren gevoerd en bloemenslingers worden omgehangen. Indische astrologen bepalen aan de stand van de maan in het zonnestelsel op welke dag Gopastami gevierd moet worden.

Veranderingen in de Regering van India

Het is geen eenvoudige opgave voor een vrouw om een land met 480 miljoen inwoners, waar meer talen worden gesproken dan in geheel Europa, waar meer stammen zijn dan in de Kongo, waar verschillen op godsdienstig gebied een grote rol spelen, te regeren. Met deze vrouw wordt Mrs. Indira Ghandi bedoeld. Het slachten van koeien veroorzaakt momenteel opnieuw veel onlusten. De studenten zijn ontevreden over de parlementsleden die geen haast schijnen te maken met de noodzakelijke hervormingen, maar hun eigen belangen voorrang verlenen boven de noden (hongersnood) van het volk. Wat de hongersnood betreft schijnt het er echter wat rooskleuriger uit te zien, want de oogst van 1966 is 3 miljoen ton (voornamelijk rijst) meer dan in 1965 het geval was.

Nog drie maanden en dan zullen in India opnieuw de nationale verkiezingen worden gehouden. Met het oog op de ontevredenheid over de regering, met name onder de studenten, heeft Mrs. Gandhi enkele veranderingen in het parlement aangebracht. Volgens sommigen had het parlement meerdere veranderingen moeten ondergaan, maar het is verstandig dat Mrs. Ghandi M. C. Chagla, de minister van onderwijs, minister van buitenlandse zaken heeft gemaakt, terwijl de vroegere minister van buitenlandse zaken Swaren Singh nu minister van oorlog is geworden. Y. B. Chavan, die nu minister van binnenlandse zaken is geworden, is een van de bekwaamste kabinetsleden. Misschien kan hij de binnenlandse zaken eens op orde zetten en de gemoederen van de vele tegenstanders van het slachten van koeien tot bedaren brengen, want zijn voorganger, Mr. Gulzarilal Nanda bracht er niet veel van terecht.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

Naam ....

NIEUW ADRES:

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

Wat mocht ik niet vergeten?
O ja . . . .
Ik moet nog abonnees werven voor Calvinist Contact, want, hoe meer abonnees des te beter het blad kan worden.

Mooie premie boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

RELIGIE ZONDER GOD, door prof. dr. K. Runia, dat een antwoord is op Robinson's "Eerlijk voor God".
Dr. Runia is de bekende hoogleraar in de dogmatiek aan het Reformed Theological College te Geelong, Australië, die in Australië en Nieuw-Zeeland zich in de theologische wereld een uitstekende naam heeft verworven.

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door dr. R. Schippers.
Het evangelie van Thomas (dat niets te maken heeft met de ongelovige Thomas) is een apocrief evangelie met 114 woorden van Jezus. Benevens de vertaling van dit 'evangelie' bespreekt dr. Schippers de vraag of we hier te doen hebben met een evangelie, of er een afzonderlijke, eigen traditie is. Vragen die vooral met het oog op een afgesloten canon van de Bijbel van belang zijn.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma.
De hoofdpersonen in dit boek zijn een vader, die een kruidenierszaak bezit, en zijn zoon, die de opvolger zal worden. Er ontstaat een conflict tussen vader en zoon. De vader wil de zaak op dezelfde voet voortzetten, maar de zoon wil de zaak uitbreiden en vernieuwen. Tenslotte geeft de vader toe, maar even daarna sterft de zoon.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.